

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

2 • 2026 • MARCH-APRIL
БЕРЕЗЕНЬ-КВИТЕНЬ

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталя Павленко — голова СУА
Люся (Елізабета) Буняк, Анна Петеліна,
Оксана Плясецька, Олена Руденко,
Орися Сорока, Христина Тершаковець,
Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko – UNWLA President
Elizabeth Buniak, Nadia Jaworiv, Anna Petelina,
Oksana Piaseckyj, Olena Rudenko, Orysa Soroka,
Christina Tershakovec

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
212-533-4646
office@unwla.org (канцелярія / office)
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярійні години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER – send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2026
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | customdpa.com
Друк:
Johnson Press of America, Inc.
815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy
\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА – \$58.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

СУА • UNWLA

- 4 Solomiia Kobuta Appointed National Fundraising Chair / Соломія Кобута
призначена головою референтури зі збору коштів Головної Управи СУА

КУЛЬТУРА • CULTURE

- 4 Виклик. Іван Драч
5 Що ми читаємо в СУА? Лариса Тополя
10 Коли вмер Ісус Христос? Малознана стаття Івана Франка
28 Задивлена у майбутнє. Презентація монографії «Савина Сидорович
(1895–1972): Аристократичні переплетення». Леся Крип'якевич

ВІЙНА В УКРАЇНІ • WAR IN UKRAINE

- 6 Before They're Gone: An Interview with Author Erin McCarthy. Christina
Tershakovec

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 13 Branch 17 Commemorates the Holodomor. Hanyu (Anna) Maksymowich
14 Традиційні українські вечорниці відлунали (129-й Відділ). Віра Сорочак
17 Ми поруч: український вечір у Нью Йорку — з теплом для дітей Героїв
(Округа Нью Йорк). Леся Слободян
20 Освіта і люди доброї волі (83-й Відділ). Оля Кузьмин
22 Members-at-Large Hold Successful "Summer Camp for Ukrainian Children"
Fundraiser. Olya Czerkas
24 UNWLA Members-at-Large Take Part in Holodomor Events in Their
Communities. Oksana Stanko
26 Жертовність, окреслена людяністю. Спомин про Уляну Кушнір (Округа
Детройт). Людмила Телебзда
27 Фестиваль «З Україною в серці». Віра Боднарук

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 33 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ • IN MEMORIAM

- 34 Людмила Вусик
35 Nadija Balaban Sulyukmanov

НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Як Зима розбудила Весну. Казка Олени Кукуєвицької
37 Завдання для кмітливих малят

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Торт «Ангел». Людмила Лапушняк

OUR HEALTH

- 39 Medical Misinformation. Dr. Ihor Magun

Наша обкладинка. Писанки з великої колекції Українського Музею в Нью Йорку.

Our cover. A selection of pysanky from the extensive collection of The Ukrainian Museum, New York. Photo courtesy The Ukrainian Museum.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

Відзначаючи Місяць жіночої історії та наближаючись до світлого свята Великодня, ми опиняємося в особливому й символічному моменті для нашої організації. Цього року Союз Українок Америки вступає у свій 101-й рік — роблячи перші кроки в друге століття свого існування. І варто згадати, що цей шлях розпочався в Нью-Йорку — з невеликої групи українських жінок, які повірили, що їхні голоси, дії та спільна мета можуть спричинити суттєві зміни, що матимуть довготривалий вплив і залишаться у спадок.

У місяць жіночої історії запрошуємо вас вшанувати цю спадщину — не як щось віддалене, а як живу реальність. Понад сто років жінки США брали на себе лідерство в найскладніші часи: під час воєн і вимушених переселень, у періоди відбудови та змін, через покоління й кордони. Вони очолювали громади не заради визнання, а тому, що це було необхідно.

Великдень несе послання, яке особливо відгукується в наш час. Це пора оновлення, світла після темряви й надії, що народжується через страждання. Для українців усього світу це послання є надзвичайно близьким. Тривала загроза для України тяжко лягає на серце кожної з нас. Багато наших членкинь несуть цей тягар, водночас займаючись адвокацією, волонтерством, підтримкою родин і турботою про інших.

У такі часи лідерство потребує сили, але також і турботи. Як жінки-лідерки, ми маємо пам'ятати: стійкість — це не лише постійний рух уперед. Це також уміння зупинитися, відновитися й подбати про власний добробут. Турбота про себе — це не відхід від нашої місії, а необхідна умова, щоб і надалі служити з ясністю думки, співчуттям і відданістю.

У цей час пам'яті та оновлення черпаймо силу з прикладу жінок, які були перед нами, мужність — одна від одної, а надію — з обіцянки нових початків. Разом ми вступаємо в друге століття, укорінені у наших цінностях і готові до праці, що чекає попереду.

As we mark Women's History Month and approach the season of Easter, we find ourselves at a meaningful moment for our organization. This year, the Ukrainian National Women's League of America enters its 101st year — already taking our first steps into a new century. It is worth remembering that this journey began in New York, with a small group of Ukrainian women who believed their voices, actions, and shared purpose could make a lasting difference.

Women's History Month invites us to honor that legacy, not as something distant, but as something alive. For more than a century, UNWLA women have led in difficult times — during war and displacement, through rebuilding and change, across generations and borders. They did not lead for recognition. They led because their communities needed them.

Easter carries a message that feels closely connected to this moment. It is a season of renewal, of light after darkness, and of hope born from suffering. For Ukrainians everywhere, this message is deeply personal. The ongoing threat to Ukraine continues, and it weighs heavily on all of us. Many of our members carry this burden while also advocating, volunteering, supporting families, and caring for others.

In times like these, leadership requires strength — but it also requires care. As women who lead, we must remember that resilience is not only about pushing forward. It is also about knowing when to pause, to rest, and to tend to our own well-being. Self-care is not a distraction from our mission. It is what allows us to continue serving with clarity, compassion, and purpose.

As we move through this season of remembrance and renewal, may we draw strength from the women who came before us, courage from one another, and hope from the promise of new beginnings. Together, we step into our second century grounded in our values and ready for the work ahead.

Solomiia Kobuta Appointed National Fundraising Chair

Solomiia Kobuta, a member of Branch 10 in Philadelphia, has taken on the volunteer role of UNWLA National Fundraising Chair. Solomiia brings prior experience leading community-based fundraising initiatives, including campaigns that raised \$50,000 over a three-month period, as well as smaller,

time-bound efforts focused on donor engagement and storytelling.

Solomiia had previously served as Philadelphia Regional Council President before stepping down as part of a planned transition.

As National Fundraising Chair, Solomiia will play a strategic role in strengthening the UNWLA's fundraising culture, supporting national development efforts, and helping position the organization for long-term sustainability. She will work collaboratively with the National Executive, committees, and staff/consultants to help translate mission into momentum.

Соломія Кобута призначена головою референтури зі збору коштів Головної Управи СУА

Соломія Кобута, членкиня 10-го Відділу СУА у Філадельфії, взяла на себе роль волонтерки на посаді голови референтури зі збору коштів Головної Управи СУА. Соломія має попередній досвід керівництва громадськими ініціативами зі збору коштів. Зокрема організувала кампанії, під час яких зібрано \$50 000 США упродовж трьох місяців, а також менші, обмежені в часі проекти, зосереджені на залученні донорів натхненними розповідями про досягнення і працю СУА та його членкинь.

Раніше Соломія обіймала посаду голови управи Округу Філадельфії, яку залишила в межах запланованої ротачії ще до того, як виявила зацікавленість працювати в Головній Управі СУА.

Як голова референтури зі збору коштів Головної Управи СУА, Соломія відіграватиме стратегічну роль у зміцненні культури збору коштів, підтримці зусиль управи з розвитку та сприяння формуванню іміджу організації для довгострокової стійкості. Вона співпрацюватиме з іншими виконавчими комітетами СУА, персоналом / консультантами, щоб допомогти перетворити місію на імпульс.

Виклик

Скиньте з Шевченка шапку. Та отого дурного кожуха.

Відкрийте в нім академіка. Ще одчайдуха-зуха. Ще каторжника роботи. Ще нагадайте усім: Йому було перед смертю всього лише сорок сім.

А то підробили діда і шкутильгаєте з дідом. Ліниву свою недолугість за ним пускаєте слідом. А він вибухає і шпетить всю вашу дурну макітру І молодого круговертить. Молодо! Проти вітру!

А він все шукає до пари — наймичку з сиротою, А він пропада за manoю — не вашою, а отою! І горне гору роботи, бо в нього роботи гора. Гори до нього горнутья, сонце — на вістрі пера.

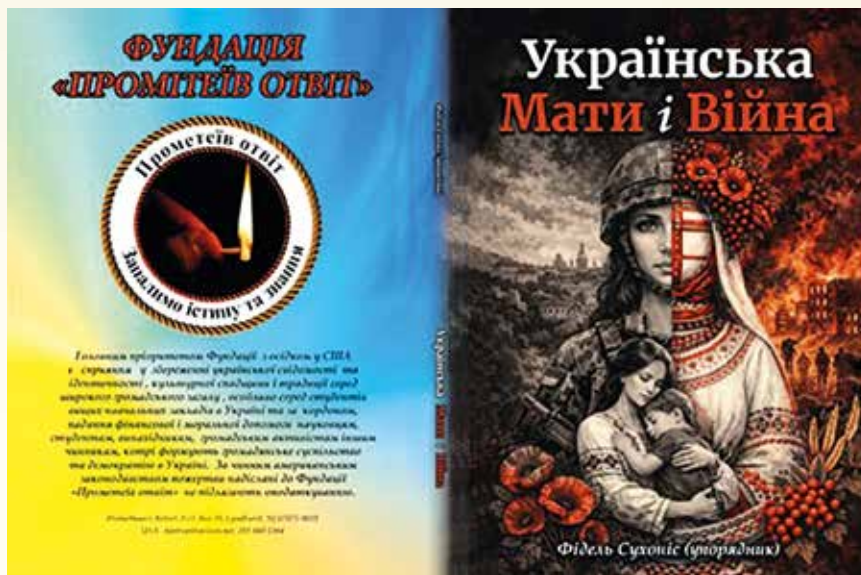
Він пильно у нас вдивляється. Вільний свавільний самум. Здається, ядерно вибухне з отих непокірних дум. А то регоче і тішиться, наче хлопчисько радий. Шевченко був молодим. Шевченко завжди молодий.

Іван Драч, листопад 1995

Юрій Шаповал. *Тарас Шевченко. (Із серії «Григорович»).*

Що ми читаємо в США?

Українська жінка – берегиня та захисниця роду, нині є не тільки поетично-оспіваним образом, але й суворою реальністю. У перший місяць 2026 р. я із захопленням прочитала художньо-публіцистичний збірник «Українська мати і війна» Всеукраїнського щомісячника «Бористен» (упорядник Ф. Сухоніс; Дніпро, «Середняк Т.К.», 2025), що є другою книгою часопису про українське героїчне жіноцтво (перша — «Берегині України»). До неї увійшло 9 документальних оповідань і 16 художніх (нарис, есеї,

інтерв'ю, вірші, спогади й сповіді), що є яскравою й чутливою ілюстрацією того, як нині не легко та відповідально бути українською мамою і неповнолітніх дітей, і наших захисників і захисниць. Адже материнство під час війни — це велика праця та свідомо взятий обов'язок. Тож історії героїнь книги — це про щастя, гідність, любов і повагу, це про всеосяжну відповідальність і сенс материнського покликання.

Дякуючи жертводавцям, чия підтримка уможливила друкування книги, видавці зауважують, що: «збірка важлива не лише як документ війни — вона є свідченням того, що українська боротьба дуже часто має жіноче обличчя. Кожна історія тут — це маленька сага про віру, материнську відвагу та внутрішню силу, що гартується у вирі небезпеки. Це голоси, які не можна заглушити, бо в них — правда про всенародний спротив і про те, якою дорогою ціною твориться українська свобода... Це данина шани нашим героїням і водночас — місток пам'яті між поколіннями».

Історії героїнь книги захоплюють. І вже з перших сторінок немов особисто починаєш проживати разом їхнє життя, що насичене вчинками любови і добра. Є серед них військові, волонтерки та лікарки. А ще — матері, що втратили своїх дітей, але знайшли стимули й силу гідно та дієво зберігати пам'ять про них. Вони не тільки підтримали синів і дочок у їхньому бажанні стати в обороні Вітчизни, але й рятували своїх малолітніх дітей і підлітків від московських катів і спричинених ними жахів війни. А ще — загартували у пору смертельної небезпеки власну силу духу.

Книга про жінок, які пройшли багато випробувань, але не втратили віру в Перемогу, а також про тих, котрі щодня живуть надією на повернення найріднішої людини з фронту. «Українські матері — це, безперечно, важливий рушій розбудови суверенної і демократичної Держави. Коли виникла ідея цього видання, то мав сумніви, чи будуть згодні матері розповідати про своє глибоко особисте. А виявилось, їм це якраз конче необхідно. Тому ми зобов'язані дякувати і підносити їхній героїзм», — ділиться думками про збірник Фідель Сухоніс, шеф-редактор часопису «Бористен». А ми, союзнянки, маємо святий обов'язок і честь підтримувати Україну та її матерів-героїв.

Якщо заохотилися придбати книгу, то надішліть чек (\$35) з відповідною позначкою та коментарем до представництва редакції на Заході Фундації «Прометеїв отвіт» на адресу: Promethean's Retort a 501 (c) 3 org., P.O.Box 35, Lyndhurst, N.J, 07071-0035, USA. Або зробіть так, як я: сконтатуйте безпосередньо з головою Фундації п. Петром Палюхом (тел. 201-320-9791, email: 4petrop@verizon.net).

Лариса Тополя, україномовний редактор «НЖ».

Before They're Gone

An Interview with Author Erin McCarthy

Christina Tershakovec, UNWLA Advocacy Chair

Author Erin McCarthy

Former USAID Deputy Director Erin McCarthy, who has significant experience working in Ukraine and is passionate about highlighting the plight of Ukraine's abducted children, has written a novel on the subject, **Before They're Gone**, now available on Amazon. The UNWLA's Advocacy Chair, Christina Tershakovec, recently had an opportunity to ask Erin about her experiences, her book, and her goals in writing it.

Erin McCarthy is a senior development practitioner with over 16 years of experience leading democratic development, foreign assistance, and national security initiatives, with a focus on Eastern Europe and Eurasia. Most recently, she served as Deputy Division Chief in USAID's Bureau for Europe and Eurasia, where she helped oversee a \$286 million portfolio and led strategic, multilateral efforts to strengthen civil society and democratic governance. Erin is a leading expert on civil society development, particularly in politically restrictive environments. **Before They're Gone** is her first novel.

Christina Tershakovec: What was your first experience with Ukraine?

Erin McCarthy: My first experience with Ukraine was in the fall of 2010 when I travelled to Kyiv for a temporary duty assignment (TDY) with USAID. I spent two weeks working in and around Kyiv with our USAID Mission. A colleague and I drove north from Kyiv to Gomel and Minsk, in Belarus, for several days as well. It was my first visit to Eastern Europe (and my first TDY with USAID), and I immediately fell

in love with Ukraine and the Ukrainian people. The architecture, the food, the kindness of my Ukrainian colleagues and everyone I met were amazing. I travelled back to Ukraine many times since my first trip, typically once or twice a year, to support our USAID Mission team and visit with our grantees and see the important work they were doing first-hand. My last trip to Ukraine was in the fall of 2024.

When did you become aware of the abduction of Ukrainian children?

I was first made aware of the abductions of Ukrainian children in late 2022 when several of our USAID civil society partners briefed us on the situation. I vividly remember that first meeting and listening in disbelief as they described what was happening — how the children were being taken and what they assumed was happening to them in the camps. Early on there were very few children who had been

located and returned, so there was a lot of speculation about what was being done there, most of which turned out, sadly, to be accurate. It seemed unreal that something like that could happen in 2022. From then on, I tried to read every report that was written and attend every briefing on the topic that was offered. I tried to make sure the issue was prioritized for support.

What gave you the idea to write this book?

I couldn't believe such a horrible war crime was taking place, and back in 2022 very few media outlets seemed to be covering it. Our partners were working diligently to get the word out about what was happening, but for some reason it wasn't get-

ting picked up. Our partners and other groups were writing excellent, in-depth reports and engaging in international advocacy efforts with governments, international NGOs, and human rights groups. Most importantly, local and international human

rights groups were documenting evidence of the war crimes being committed and submitting material that led to an arrest warrant being issued by the International Criminal Court in 2023. However, if you were to talk with the average person living outside of Ukraine, they would probably have had no idea this was happening.

In February 2025 I was placed on administrative leave with USAID, and I was finally able to dedicate my time to writing about what was happening. I thought that long-form, narrative storytelling might be a compelling way to get the word out to new and diverse audiences, particularly Americans. Writing the story also helped me to deal personally with the situation related to USAID, and to feel like I was staying connected with my friends and

What do you hope the book will accomplish?

More than anything else, I hope that my book will raise awareness about what is happening to these children and increase support for the groups working to find them and bring them home. Foreign assistance from the U.S. played a critical role in supporting these civil society groups to work in this area. Support is needed to identify the children who have been taken, track them, arrange for legal representation, transport them back home, and advocate/

Are you continuing your involvement with Ukraine and this initiative, and if so, on what level?

Since the closure of USAID, I have stayed in close contact with my friends and former colleagues who work in and on Ukraine. My primary focus now is raising broad awareness about this issue in

What background research did you do before you began writing (or while writing)?

By the time I started writing the book, I was already well informed about the abductions that were taking place. Through many public discussions, events, and meetings, I knew how the children were being taken, where, and what was being done to them in the camps. I also knew what the situation was like in Kyiv immediately following the start of the full-scale invasion in 2022 through first-hand accounts from friends, colleagues, and partners. I recall praying for them as they messaged me with updates over WhatsApp and Signal on their long bus rides and in uncertain humanitarian corridors, open-air bathrooms, and frigid temperatures. USAID staff and our partners worked day and night

former colleagues working in Ukraine. All the programs I had worked on that supported tracking the children and bringing them home were terminated, and writing this book and telling the story of what was happening made me feel like I was still doing something to help our partners and bring awareness about what was happening in Ukraine.

I have two young children (around Nastya and Sasha's ages), which inspired me to incorporate their viewpoints as alternating characters. Children have such unique perspectives. They can understand complex issues and simplify things in ways that many adults cannot. I wanted to try and give voice to the children who were experiencing the war, seeing it through their eyes and imagining what it must be like for them.

raise awareness of the issue, among other things. For those fortunate enough to be located and rescued, that is just the start. Most will require longer-term rehabilitation and psychosocial support, which is another large expense. I hope that raising broad awareness of the issue will increase the demand for accountability and help to raise funding for the work of human rights and civil society groups (most organizations take individual donations).

any way I can. I hope my future work will enable me to continue focusing on this issue; however, if that is not the case, I will continue to volunteer and advocate around the issue.

to get those who wanted to leave the country out, and to provide continued support to those who chose to stay. Memories of my friends' first-hand accounts informed much of the novel.

I was not as familiar with the situation in Mariupol at the start of the invasion, so I had to rely on reporting from reputable media outlets and public human rights reports. The Associated Press, NPR, Amnesty International, and other international media published accounts of the bombing, as did several local Ukrainian media outlets. A number of Ukrainian national and international media outlets reported on the bombing of the Mariupol State Drama Theater and included first-hand testimonials of

what life was like inside the Theater leading up to the bombing, which helped to inform my characters' narratives. One of my dear former colleagues whose organization was helping evacuate civilians from Ukraine, including those from Mariupol, provided excellent feedback and suggestions based on

her knowledge of the events on the ground in Mariupol at the start of the full-scale invasion.

Mariupol has been under Russian control since May 20, 2022, so first-hand accounts of the situation are available mostly from those who were able to escape before the occupation.

What informed your narrative, especially your descriptions of what happened to Sasha?

Many people have asked me whether Sasha is based on a specific individual. He is not. About a week before I published my book, the *Washington Post* ran an excellent story about a young boy who was abducted from Mariupol shortly after the start of the full-scale invasion. The boy was abducted after his mother was killed in an airstrike. The two spent the night in a basement shelter, and when the boy woke up the next day, his mother had passed away while they were still holding one another. The boy was injured and taken to a hospital, where he was put up for adoption to a Russian family. It was only by chance that his grandmother identified him in a Russian propaganda video about so-called Russian children available for adoption by Russian families. His grandmother was able to work with civil society and human rights groups to locate her grandson and reunite with him. It was an inspiring true story;

however, the similarities between Sasha's circumstances and those of this little boy are entirely coincidental. I had already completed my book by the time I read that real-life account.

As more children are being rescued and returned home, they are providing first-hand accounts of their unique experiences in the camps. Several reports and documentaries have come out this year detailing what they went through. Each child's experience is unique, but there were several common threads among the accounts. Most described experiencing forced labor, being subjected to intense propaganda about the war, being forcibly given Russian citizenship (including new names), and being subjected to cruel and inhumane punishment for speaking out or questioning camp administration and teachers. I used this information to inform Sasha's narrative and experiences.

What is your target audience? How did you choose that, and why?

My target audience is primarily people who do not closely track what is happening in Eastern Europe. Ukrainians, especially those still living in Ukraine or those who have recently left, are all too aware of the atrocities being committed. They are experiencing it in real time. Average American citizens, however, are not likely aware. This became very apparent to me when USAID's shutdown received very little pushback from most Americans. I thought if more people knew what our programs were doing, how they were saving children's lives and reuniting families, maybe they would support foreign assistance and push for work in this area to continue. As a mother of young children, the thought of my children being taken, held captive in a foreign country, and given a new identity and family makes me sick. I

thought if others like me only understood what was going on, maybe we could elevate the issue enough to increase support for getting these children back home and to their families.

After publishing, I am finding the book appeals to younger audiences as well. In my former job with USAID, I wrote primarily technical pieces, which were very dense, fully of AID jargon and covering very complex issues. I chose to write my book in simple, direct voices to better convey the reality and emotions of the characters, especially the children. I think this style of writing is accessible and appeals to younger audiences. It also has the added benefit of informing a younger generation, especially Americans, of a critically important international issue.

If you could choose only one thing, what do you want the reader to know about each of the four main characters?

For Mariya, I want readers to understand how deeply committed she is to her children. She would

do anything for them, and when their lives are at risk, nothing else matters. I want readers to feel

how impossible is the choice she faces — whether to stay in Mariupol searching for Sasha or getting Nastya lifesaving medical treatment. I think it is a feeling all mothers and fathers, regardless of nationality, would relate to. The disappearance or loss of a child is something that transcends national identities. Love is love, and Mariya will do anything to protect her children.

For Nastya, I want readers to understand how much responsibility she puts on herself for the situation and how complex her emotions are. Not only does she feel guilty about Sasha's disappearance, but she also feels a deep sense of responsibility for her mother's well-being. She is just a child, but she truly feels like it is her job to help find Sasha and to bring her family back together.

For Sasha, I want readers to understand how deeply he can make connections, perceive good and bad, and understand complicated issues. I've

had one reader comment to me about how Sasha's narrative seems a little advanced for his age; however, as the mother of an almost-nine-year-old, I can tell you that they are very capable of complex thoughts and deep emotional connections. Sometimes they struggle to express themselves, which is why hearing the thoughts and connections being made inside Sasha's head is so important. I imagine that war and what Sasha goes through only serve to amplify this, which is why I chose to write his narrative in this way.

For Peter, I want readers to understand how he is still growing into himself. He is young, but he has a strong sense of morality and is committed to doing what he believes is right. His initial fears about what will happen to him and his family if he is caught (and his guilt over being scared) eventually subside as he realizes that the most important thing is returning Sasha to his family.

What has the response been to the book, to date?

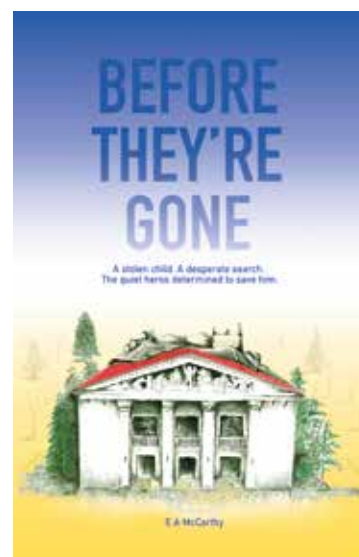
Responses have been very positive to date. Many friends and family members have reached out after reading it to tell me they had no idea this was taking place. Former colleagues and partners who have read it have thanked me for raising awareness about the issue. Prior to self-publishing, I sought literary representation.

Most agents were supportive of the approach and the writing style, however they thought a book covering this topic would be difficult to place with a publisher. This was disappointing because it is such a politically relevant subject and, as far as I'm aware, no books to date have been published on the topic.

The Ukrainian community has been very disappointed by the lack of any significant opposition to the war both within Russia and in Russian communities in the U.S. and the West. What is your response to those in the Ukrainian community who express concern or disappointment that one of the heroes in your book is Russian, since, unfortunately, he is not representative of the vast majority of Russians?

While Peter may not represent the majority of Russians, he does represent a small but important subset of Russians living inside the country who are dedicated anti-war, pro-democracy activists. Not being in the majority doesn't diminish the importance of their work. I believe this makes his perspective and story worth telling and may even encourage other Russians to speak up and speak out against the war. I know that people like Peter exist because I used to work with them. Their support for Ukraine and commitment to ending the war and promoting democracy are unwavering, and I believe they are strong allies for Ukraine in this war. At USAID, a large part of our job was to elevate the voices of those who were marginalized but doing important work. Peter's character gives voice to those Russians who are trying to do the right thing in an impossibly difficult situation. Additionally, because of where the abducted children are taken within Russia, rescues require the assistance of people like Peter.

I am very grateful to the UNWLA for its support of the book!

КОЛИ ВМЕР ІСУС ХРИСТОС?

Малознана стаття Івана Франка

Це маловідома стаття-реферат Івана Франка, що була вперше опублікована у журналі «Літературно-науковий вістник» у 1904 р., а також є у зібранні творів Франка. У ній І. Франко спирається на аналіз євангельських текстів і наявні дослідження, зокрема, Ервіна Прайшена (Erwin Preuschen, 1867—1920), видавця наукового часопису «Zeitschrift für die neutestamentliche Wissenschaft und die Kunde des Urchristenthums». Автор зауважує, що Ісус Христос був заарештований увечері 13 нісана і розп'ятий 14 нісана. Він обґрунтовує, що смерть сталася перед першим днем Пасхи, що узгоджується з Євангелієм від Івана (19:14—18), де описано момент засудження Ісуса Пілатом та його розп'яття. У перекладі І. Огієнка це звучить так: «¹⁴А був то день приготування до Пасхи, і була година, як шоста. І сказав він юдеям: «Ось, Цар ваш!». ¹⁵Але закричали вони: «Геть, геть, розіпни його!» Пілат каже до них: «Чи розіпну Царя вашого?» Відповіли первосвященики: «Не маємо царя, крім кесаря!». ¹⁶Тоді він видав його їм, щоб розіп'яли. І забрали вони Ісуса та повели. ¹⁷, несучи хреста Свого, Він вийшов на місце, що зветься Черепище, а по-єврейському Голгофа. ¹⁸Там розіп'яли його, а з ним двох інших, з одного й з другого боку, а посередині Ісуса».

Дослідження Франка демонструє науковий підхід до вивчення біблійної хронології. Сучасні науковці обстоюють думку про те, що Ісус Христос помер у п'ятницю, 3 квітня 33 р. нашої ери, до якої дійшли завдячуючи аналізу сейсмічної активності в районі Мертвого моря.

Мова і термінологія статті, що подається без змін як авторський оригінал, відображають історичний контекст початку ХХ ст. У ній використано лексику, притаманну часові його написання, зокрема вжито слова, що сьогодні можуть мати інше звучання або сприймання. Текст публікується як важливий історико-інтелектуальний документ своєї доби та розглядається в цьому контексті.

Сими днями вийшов новий випуск часопису «Zeitschrift für die neutestamentliche Wissenschaft und die Kunde des Urchristenthums», видаваної Е. Прайшеном у Дармштаті. Сей випуск розпочинає п'ятий річник тої цінної часописі, що подала досі ряд дуже цікавих праць з-під пера найперших спеціалістів на полі дослідів новозавітного письменства та історії перших віків християнства. На вступі сього випуску знаходимо цікаву статтю видавця «Todesjahr und Todestag Jesu», з якої основою й аргументацією хочемо познайомити читачів.

Головне джерело для біографії Ісуса Христа — чотири Євангелія — не подає року його смерті; з Євангелій знаємо лише те напевно, що се сталося за урядовання Понтія Пилата, який урядовав у Палестині 10 літ. Вказівки на первосвящеників Анну і Каяфу також не ведуть нас до цілі, бо докладних реєстрів первосвящеників не маємо. Історичні комбінації доводили різних екзегетів до найрізніших висновків, так що в десятилітнім урядованні Пилатовім майже кожний рік уважав хтось роком смерті Ісуса.

Г. Ахеліс пробував дійти до певнішого висновку при допомозі астрономічних обчислень і дійшов до двох можливих дат: п'ятниця, 7 цвітня року 30 нашої ери (783 від засновання Риму) і п'ятниця, 3 цвітня р. 33 н. е. (786 від з. Р.). Ахеліс прихилиється до першої з тих дат, але не дає доказів, чому б і друга мала бути невірною. Прайшен також стоїть за першою з тих дат, мотивуючи її самотньо правдоподібність ось як:

«Кожду дату можна справдити двома способами: 1) коли про сю дату знайдемо десть якусь традицію або 2) коли поданий факт має в собі якісь елементи, що уможливають хронологічне обчислення. Найстарша традиція про Христову смерть у Євангеліях не має певної дати, значить, треба пробувати винайти сю дату при допомозі другої методи. Всі чотири Євангелія згоджуються в тім, що Ісус умер у п'ятницю; всі подають також, що ся п'ятниця стояла в тіснім зв'язку з жидівською Пасхою. Але тут зараз починається трудність. Три перші Євангелія (Марко, Матвій і Лука, т[ак] зв[ані] синоптики) оповідають, що Ісус їв іще пасху зі своїми учениками (Мар., XIV,

12; Мт., XXVI, 17; Лу., XX, 7). А по жидівським приписам ся пасхальна вечеря припадає на 15 нізана, що, так як і кождий жидівський день, розпочинається ввечір і кінчиться ввечір. Коли се так, то Ісуса розп'ято вранці 15 нізана, а вечером перед тим він їв пасхальну вечерю. Сьому перечить четверте (Іванове) Євангеліє, яке тайну вечерю виразно кладе на день перед Пасхою (Πρό δε τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα, XIII, 1), знач[ить], твердить, що Ісус був розп'ятий 14 нізана рано, а похований по полудні, додаючи, що жиди, власне, наставали на швидке поховання, бо вечером заходила Пасха (XIX, 31 і д[алі]). Значить, маємо вже дві дати: п'ятниця, 15 нізана, і п'ятниця, 14 нізана».

Той день, 15 нізана, був у жидів підставовим днем у календарі: він мусив бути днем повні місяця, від нього починався новий рік, зараз на другий день по нім (16 нізана) приношено в жертву до храму перваки польових плодів. Берлінський астрономічний уряд обрахунковий обчислив, що 15 нізан повня місяця припадала на п'ятницю в тих часах два рази, а власне 7 цвітня р. 30 (початок після єрусалимського часу о 10—11 годині вечора в четвер д[ня] 6 цвітня) і д[ня] 3 цвітня 33 р. (початок о 5—6 год. вечора в п'ятницю).

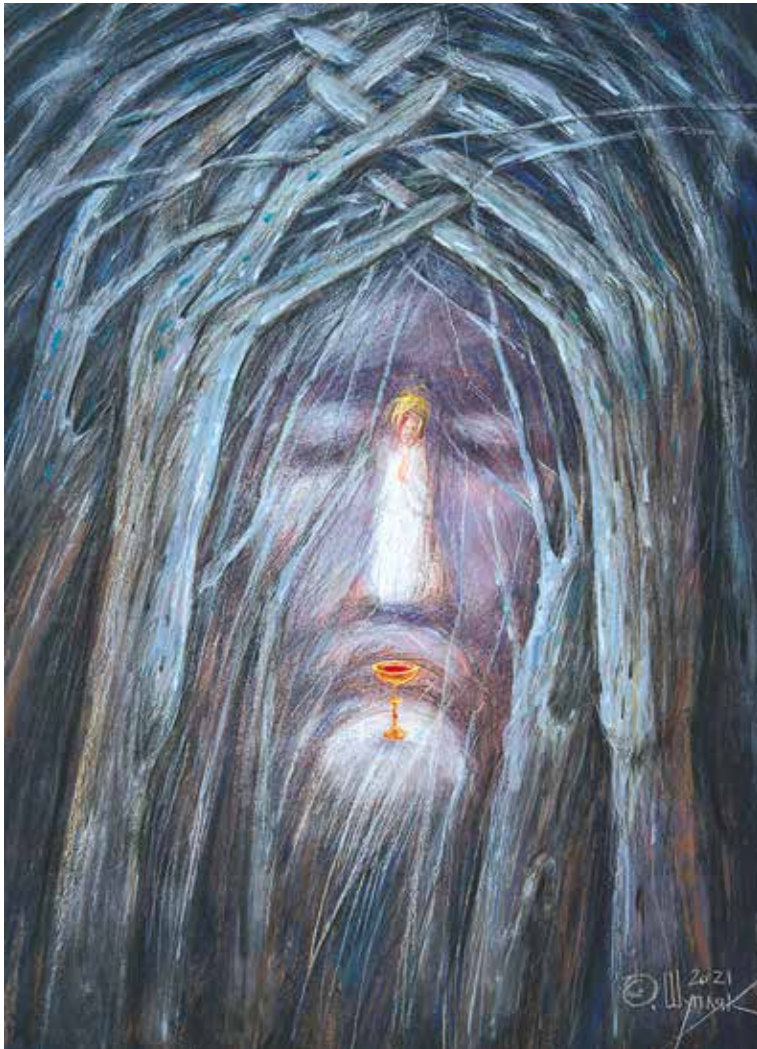
Сі обі дати означали би початок Пасхи; перша згоджується з оповіданням синоптиків: у четвер д[ня] 6 цвітня 30 вечером їв Ісус із своїми учениками агнця пасхального, а в п'ятницю 7 цвітня, в сам день Пасхи був розп'ятий, а вечером того самого дня похований. Друга дата згоджується з Івановим оповіданням: у четвер їв Ісус вечерю, а в п'ятницю д[ня] 3 цвітня 33 р. був розп'ятий; вечером того дня починалася Пасха; Ісус у тім часі лежав уже в гробі. Обі дати впливають із відповідних джерел зовсім ясно, але ми не маємо можности рішити, котра з них правдива.

Олег Шупляк. *Пронеси цю чашу повз мене.* 2021 р.

Прайшен віднаходить два досі не завважені свідоцтва, що перехилиють вагу на користь дати синоптиків та рівночасно оправдують твердження Івана, що день Ісусової смерті не був першим днем Пасхи, а власне днем перед Пасхою, і що Ісус перед своєю смертю не їв агнця пасхального. Перше з тих свідоцтв — се слова евангелиста Марка, XIV, 1, що два дні перед Пасхою вже первосвященники ухвалили арештувати й убити Ісуса і що того ж дня Юда обіцявся доставити їм його в руки (XIV, 10).

Та тут зараз оповідання перескакує два дні і XIV, 12, у перший день опрісноків, коли різано агнця пасхального, ученики йдуть до Єрусалиму й собі ж приготувляти пасху для Ісуса. Се, по думці Прайшена, мало правдоподібне і попросту перечить словам того ж евангелиста (XIV, 2), по яким первосвященники виразно застерігаються, щоб не арештувати його в день празника, щоб серед народу не повстав розрух. В зв'яз-

Олег Шупляк. *Літургія*. 2014 р.

ку з сим виходило би, що Ісус був арештований вечером 13 нізана, розп'ятий 14 нізана, — значить, дальше оповідання ев[ангелиста] Марка про приготування й поживання пасхального агнця не може бути первісною традицією. Правдоподібність сього викладу збільшується тим, що ся хронологія згоджується з ев[ангелієм] Івановим.

Таку саму хронологію має, очевидно, на думці й ап[остол] Павло, коли в першій листі до коринтян, XV, 7 і д[алі], пише: «Виметіть старий квас, щоб ви були новим тістом, так як і єсте вже незаквашені. Бо й наша пасха була пожертвована, Христос; тим-то не хочемо святкувати в старім квашенім тісті» і т. д. Се докладний опис жидівського приготування до святкування Пасхи. В день приготування, д[ня] 14 нізана, повинні жиди поперед усього вимести старий квас: усе кисле в домі збирало і палено, до пополудня не сміло бути в домі нічого квасного. Рівночасно печено опрісноки. По полудні (між пів до першої і пів до другої) приношено насамперед вечірню жертву, а потім у храмі різано пасхального баранчика. Кож-

дий ніс свого баранчика до храму, де його оглядали, а потім різали; тут же його обдирали, виймали нутро, і кождий забирав свого додому. З заходом сонця, тобто з настанням 15 нізана, всі ті приготування мусили бути покінчені, бо тоді починався празник, і той день, який-будь він був, уважався рівним суботі.

Як бачимо, Павло описує тут докладно порання того приготування дня: 1) вимітання всякого квасу (перед полуднем), 2) різання пасхального агнця (по полудні) і 3) розпочинання празника. А що смерть Ісусова в цілій Павловій теології мала величезне, основне значіння, то мусимо прийняти, що він дуже добре знав її дату, знав, що Христос умер не в перший день Пасхи, отже, не 15 нізана, а день перед Пасхою, отже, 14 нізана. В тім зв'язку пояснюється й інше місце того самого Павлового листа (XV, 20), де апостол каже, що Христос воскрес із мертвих «як первенець усопших». По жидівським обрядам 15 нізана вечером, отже, коли вже настав 16 нізан, зжинано на полі сніп-первак, який і приношено другого дня (16 нізана) до храму. Коли Павло порівнює Христа з тим снопом-перваком, то се значить, що він воскрес 16 нізана.

Нарешті, за сею датою Ісусової смерті промовляють і річеві мотиви. Се ж майже незрозуміле, щоб священики назначали засідання синедріону на сам момент, коли заходив найбільший празник; так само незрозуміло, щоб вони дозволили доконувати кари смерті рано в празник Пасхи. Навпаки, коли правда те, що каже Марко (XIV, 2), що вони боялися розрухів задля арештування Ісуса, вся правдоподібність промовляє за тим, що для його арештування й засудження покористувалися днем приготування, коли кождий жид був зайнятий у себе дома, а не днем празника, коли юрби народу висипали без діла на місто.

Branch 17 Commemorates the Holodomor

Hanya (Anna) Maksymowich, *Secretary, Branch 17, Miami, FL*

A display at the event.

Members of UNWLA Branch 17 in Miami chose to honor the souls lost in the Holodomor with a presentation of *Two Regimes* on November 24, 2025. Organized by branch president Patricia Krysa and held at the Assumption of the Blessed Virgin Mary Ukrainian Catholic Church in Miami, the program showcased the life's work of two Ukrainian women: a mother, Teodora Verbitskaya, who wrote about her life from 1920 to 1945, and her daughter Nadia Werbitsky, a professionally trained artist who painted from memory. Both women were witnesses to both the Holodomor and the Holocaust in Mariupol, Ukraine.

Art collectors Mimi Shaw and Kelly Bowen are responsible for rescuing and restoring many of Werbitsky's paintings, and the published book *Two Regimes* was translated into English from Verbitskaya's original memoir. The memoir is said to be unique in its honesty and clarity because, unlike most similar artifacts, it was not written until Verbitskaya lived in a land of safety and freedom — the United States.

Attendees enjoyed a lunch of borshch, varenyky, and salad, provided by members of the branch, followed by a moving film produced by the Two Regimes organization that highlighted excerpts from the book and photos of many of the paintings.

Patricia Krysa and Olena Antonaccio spoke in English and Ukrainian, respectively, detailing Branch 17's plans to ask Miami-Dade and Broward counties to include *Two Regimes* as part of their Holodomor/genocide curriculum.

The Two Regimes organization's goal is to educate the American public, and, indeed, the world, about the double atrocity that these women (and so many like them) faced. The visual and literary masterpieces they created because of those harrowing experiences truly touched the hearts of attendees that afternoon.

According to their official website, www.tworegimes.com, "*Two Regimes* was written to validate the lives of those Ukrainians, Jews, Greeks, and others whose lives were lost and whose voices were silenced forever."

Donations were collected afterwards, and the proceeds will be used by Branch 17 to purchase copies of the book to donate to local school and public libraries so that other South Floridians can learn about their story as well. It is also the UNWLA's objective to have the Holodomor taught in our public schools as part of genocide studies.

More information on *Two Regimes* can be found on their website, including how to share their film and book, and how otherwise to support the organization's ongoing efforts.

Branch 17 members at the Two Regimes event.

Традиційні українські вечорниці відлунали

Віра Сорочак, 129-й Відділ, Округа Детройт

Відлунали ще одні української вечорниці. Ще кілька днів після вистави всі мережі інтернету рясніли теплими відгуками, яскравими фотографіями та відеоспогадами з них. Люди ділилися емоціями, впізнавали себе на світлинах, сміялися, згадували пісні й сценки, а хтось уже запитував про наступні вечорниці.

А за лаштунками вечорниць — зовсім інший світ. Там ще донедавна кипіла справжня творча буря: довгі вечори репетицій, багаторазові перечитування й правки сценарію, підбір акторів, пошуки костюмів у шафах і валізах. На щастя, в нашому відділі є дбайлива господиня, Валентина Шайда, якій у спадок дісталася чарівна бабусина скриня. Тож пані Валя всіх убрала в українські національні строї, взула парубків у хромові чоботи, жіночок закрутила великими барвистими хустками, а дівчатам на голови заклала українські віночки з кольоровими стрічками.

Окрема історія — декорації. Старі рушники, килими, глечики, лавки, гарбузи, кошики — усе треба було знайти, позичити, привезти, розставити так, щоб сцена справді стала українською хатою. Кожен предмет мав свою душу й історію.

А ще — музика. Репетиції пісень, злагодження голосів, пошук правильного темпу, щоб і серце защемило, і нога сама йшла в танок. Хтось не міг потрапити в тон, хтось забував слова, але з кожною наступною спробою народжувалася гармонія.

І ось настав той вечір. Зала наповнилася гомоном, запахом свіжоспечених пиріжків, сміхом і очікуванням. Люди приходили не просто подивитися виставу — вони приходили доторкнутися до України, до спогадів дитинства, до голосів бабусь і матерів.

Усе те, що здавалося хаосом ще на останній репетиції, стало магією під час виступу. Актори ожили у своїх ролях, сцена заговорила, зал засміявся, заспівав, затамував подих. Тут уже не було ні втоми, ні хвилювання — тільки радість спільної справи.

І саме заради цього варто було не досипати ночами, щось перешивати, виправляти, нервувати й знову пробувати. Бо вечорниці — це не просто вистава. Це зустріч сердець. Це жива Україна далеко від дому. Це пам'ять, яка продовжує жити.

І тому ми напевно знаємо: такі вечорниці обов'язково будуть знову.

Спільне фото союзниць та артистів.

Величезна подяка всім артистам і тим, хто допомагав у підготовці та організації свята. Ось їхні імена: Тетяна Вовна, Роман Андрейків, Оксана Мельник, Христина Безкоста, Наталія Сорочак, Каріна Ястремська, Мар'яна Казюк, Софія Добровольська, Анастасія Чернишова, Ольга Семеренко, Ольга Ольховецька, Руслана Процишин, Владислав Горечко, Володимир Кос, Михайло Брижавський, Василь Федорко, Любомир Богайчук, Віктор Юрченко, Володимир Банах, Андрій Дутка.

Не можна не згадати про наших працюючих господиньок, які зробили все, аби свято стало по-справжньому незабутнім. Їхні руки, сповнені тепла й турботи, створюю-

Зліва направо, сидять: Наталія Сорочак, Христина Безкоста, Мар'яна Казюк; стоять: Каріна Ястремська, Софія Добровольська, Оксана Мельник.

Зліва направо, сидять: Володимир Кос, Влад Горечко, Василь Федорко, Михайло Брижавський; стоять: Роман Андрейків, Любомир Богайчук, Руслана Процишин, Анастасія Чернишова, Софія Добровольська, Оксана Мельник, Наталія Сорочак, Каріна Ястремська, Мар'яна Казюк, Христина Безкоста, Тетяна Вовна, Ольга Ольховецька, Володимир Банах.

вали справжні кулінарні шедеври. Адже свято, аби бути досконалим, повинно задовольняти не тільки душу, а й смаки всіх гостей. І тому на столах не було порожньо: задоволення від смачних страв гармонійно перепліталось з атмосферою веселощів та святкової магії. Адже наші союзнички, як справжні майстрині, витратили багато часу на те, щоб кожна деталь була ідеальною. Вони розкрили свою любов і турботу в кожній страві: кольорові салати, які виглядали, як витвори мистецтва; канапки, що нагадували маленькі смачні шедеври; м'ясні нарізки, які мали вигляд привабливих візерунків. А довершеністю всіх смаків була солодка випічка з ніжними ароматами кориці та ванілі, що піднімала настрій і дарували відчуття справжнього свята. Також не

можна забути і про гарячі страви, які приготував сам заклад. Вони теж заслужили особливу увагу — смачні, ароматні, гарно оформлені вони немов підкреслювали весь дух вечорниць, створюючи теплу і затишну атмосферу. Кожна страва була не просто їжею, а частинкою святкового настрою, яка наповнювала весь простір теплом і затишком.

Вечорниці — це не лише святкові вбрання й танці, це ще й приємні моменти, коли за столом зібралися люди, які хочуть бути разом, ділитися їжею, сміхом і радістю. Ці вечорниці, з їхньою атмосферою гостинності, стали справжнім святом душі та серця.

Дбаймо про нашу культуру, де б ми не були!
Слава Богу! І слава Україні!

Зліва направо: Влад Горечко, Михайло Брижавський, Василь Федорко, Володимир Кос, Софія Добровольська, Каріна Ястремська, Наталія Сорочак, Христина Безкоста, Мар'яна Казюк, Оксана Мельник.

Ми поруч: український вечір у Нью Йорку — з теплом для дітей Героїв

Леся Слободян, членкиня 64-го Відділу США, Округа Нью Йорк

7 лютого 2026 р. у самому серці Нью Йорка у стінах Українського Народного Дому зібралися люди, яких об'єднує більше, ніж просто спільне походження. Їх об'єднує пам'ять, відповідальність і любов. Бо українці мають особливу здатність: навіть коли втомлюються від новин, вони не втомлюються підтримувати одне одного. Навіть коли болить — не опускають рук. Навіть коли світ здається крихким — знаходять спосіб зшити його заново, тихо і вперто.

Цього вечора відбулася благодійна винна дегустація на підтримку Brave Children of Ukraine. Здавалося б, проста подія — келих вина, розмова, зустріч друзів. Але насправді все було значно

глибше. Бо цей вечір був про дітей Героїв. Про тих, хто втратив найдорожче. І про наше спільне, відповідальне «ми з вами».

Люди приходили на зустріч не з ввічливості. Не тому, що «так треба». Вони приходили, бо не могли не прийти. Коли йдеться про дітей полеглих воїнів, байдужість просто зникає як явище. І зал наповнювався поступово — обіймами, теплими словами, щирими усмішками. Тут не було випадкових гостей. Лише ті, кому справді не все одно.

У центрі вечора — Роман Левицький. Його розповіді про вино були легкими й живими, як добра історія. Він говорив про аромати, ви-

Організатори та учасники заходу.

тримку, характер вин — і робив це з тією особливою інтонацією людини, яка щиро любить свою справу. Але за кожною характеристикою вина стояло щось більше. Бо цього разу дегустація була не лише про смак. Вона була про зміст.

«Ми тут не заради вина», — і це відчувалося без зайвих слів. Кожен ковток ставав символом підтримки. Маленьким, але важливим внеском у велике спільне «ми». І в якийсь момент у залі запанувала тиша — не формальна, а справжня. Та, що народжується з розуміння.

У повітрі змішувалися українська мова, легкий сміх, звук келихів. Лютневий холод залишився за дверима — всередині було тепло. Хтось говорив про дітей. Хтось — про новини з дому. Хтось

просто стояв і слухав музику, тримаючи келих так обережно, ніби це не скло, а щось крихке й безцінне.

Особливою частиною цього вечора стали союзанки — членкині США. Жінки, для яких підтримка громади — не подія, а спосіб життя. Вони прийшли до зали з тією внутрішньою гідністю, яку неможливо зіграти. З любов'ю і силою, що передаються без слів. Бо союзанки не можуть стояти осторонь, коли йдеться про допомогу дітям.

Щиро дякуємо членкиням 64-го Лесі Слободян, Наталії Добровольській і Марії Слиз, а також усім союзанкам, що взяли участь у заході. Їхня присутність була знаком постійності. Знаком того, що традиція служіння Україні і добру не переривається. Що українська діаспора тримається не лише на гучних ініціативах, але й на щоденній, послідовній праці. Наші посестри завжди поруч — коли потрібно організувати, підтримати, об'єднати. І цього вечора вони знову були там, де їхня підтримка особливо важлива та безцінна.

А ще на заході була несподівана й дуже світла нота. Українська художниця, модель і акторка Анна Заячківська, дізнавшись про подію, сказала коротко: «Хочу допомогти». Вона передала одну зі своїх картин для благодійного аукціону. І це був момент, коли мистецтво стало мовою підтримки та єднання. Картина перетворилася на символ — це був не просто лот, але щиро

Леся Слободян (праворуч) і Анна Заячківська.

рий жест довіри й відкрито-го серця.

Музика того вечора також звучала особливо. Український музикант Дмитро Павленко, тато двох донечок, подарував гостям мелодію, у яких було багато світла. Його виступ був не про сцену, а про співпереживання. Про розуміння того, що діти Героїв — це діти всієї української нації.

У якийсь момент усі присутні в залі ніби затамували подих. І стало зрозуміло: це не просто благодійний захід. Це момент єдності. Момент, коли відчуваєш, що українська громада закордоння жива. Що вона не розпадається на окремі історії, а тримається разом.

Організатори — Леся Слободян, Роман Левицький, Валерія Швидка, Іван Спіцин, ОУА «Самопоміч», членкині 64-го та інших відділів СУА — створили подію, яка залишить теплий слід у серцях. Вони надали можливість людям не просто зробити благодійний внесок. Вони дали відчуття плеча. Відчуття, що ти не один у своїй тривозі за Україну й у своїй надії на покращання.

Бо ми живемо в час, коли легко втомитися. Легко закритися. Легко сказати: «Я більше не можу». Але є речі, які сильніші за втому. Пам'ять про тих, хто віддав життя. Турбота про їхніх дітей. Усвідомлення, що свобода — це не абстракція, а щоденна відповідальність.

Цей вечір був саме про це.

Про те, що навіть за тисячі кілометрів від України ми залишаємося її частиною.

Про те, що громада — це не просто слово. Це — дія.

Про те, що підтримка може бути тихою — і водночас дуже потужною. Brave Children of Ukraine — це конкретні діти з конкретними долями. І вони мають знати, що світ не відвернувся від них. Що є люди, які пам'ятають. Які допомагають. Які залишаються поруч.

І 7 лютого в Нью-Йорку це відчувалося особливо виразно й щиро.

Ми можемо жити у різних країнах і говорити різними мовами. Але коли потрібно — ми збираємося разом і підставляємо плече тим, хто цього найбільше потребує.

Роман Левицький презентує вино.

Освіта і люди доброї волі

Оля Кузьмин, стипендійна референтка 83-го Відділу, Нью Йорк

Богдана Слиз.

Олександра (Леся) Голюка.

Ірина Д'Алессіо.

Значення освіти в житті людини надважливе. Освіта завжди високо поцінювалася в суспільстві та відіграє вагомий роль у житті, особливо дітей-школярів і студіюючої молоді. Освічена людина здатна досягти поставленої мети, розвивати свої здібності, виявляти компетентність і пристосовуватися до сучасного мінливого життя в цілому. Вона більш впевнена у собі, може активніше формувати себе як особистість, має навички об'єднання людей навколо себе і здатна допомагати їм краще зрозуміти одне одного.

Усе, що ми робимо доброго для інших людей з власного бажання, не очікуючи вдячності й винагороди, є усвідомленим потреб ближнього. І особливо важливими є вчинки, які стосуються освіти підростаючого покоління. У цьому сенсі допомога й підтримка – це не подвиг, але ознака справжньої людяності. Це жест доброї волі: люди, які підкоряються Божій волі, керуються добрими, щирими намірами.

У цьому дописі хочу згадати саме про таких людей. Вони серед нас є, про них можна розповідати беззупинно, їх треба «знати в обличчя», тобто вони мають бути впізнаваними.

Я тривалий час обіймала посаду стипендійної референтки Округу Нью Йорк і упродовж 15 років є стипендією референткою 83-го Відділу. Тому охоче ділюся враженнями від роботи й співпраці союзнок нашого відділу.

Наш 83-й Відділ славиться добрими справами, а найбільше допомогою тим, хто має потреби. Чільне місце у цій праці ми відводимо Стипендійній Акції США. І це завдячуючи членкиням відділу, які завжди ставилися з розумінням і належною пошаною до освіти дітей-сиріт і дітей з малозабезпечених і багатодітних родин.

У нас ніколи не було заперечень або розбіжностей, коли виникало питання про спонсорування. На підтримку дітей завжди всі погоджувались одноголосно. Стипендіяти отримували і отримують стипендії з року в рік, починаючи від навчання в середній школі і до її закінчення, а далі — на навчання як студентів вищих навчальних закладів заради здобуття омріяної професії. Серед стипендіятів, які отримували неперервну допомогу упродовж навчання, були діти, що стали студентами відомих ВНЗ України та Бразилії, зокрема Ужгородського та Одеського Національного університетів, Національної Академії Прикордонних військ, Інституту Катехиток у Прудентополісі (Бразилія), Духовної Семінарії (4 роки вивчення філософії і богослов'я, прийняття дияконського свячення; Бразилія) та інші.

Кошти на такі видатки відділ здобував колядами в Різдвяний час, продажем печива на фестивалях і добровільни-

ми датками окремих спонсорів. Тож відділ мав і має можливість (а найперше — бажання) щорічно надавати допомогу у вигляді стипендій від 5 до 8 дітей різного віку. Суми стипендій становили 100, 200, 300 і 400 доларів залежно від навчального закладу та країни, де стипендіанти навчалися.

Крім того, у відділі є союзьки, які стали індивідуальними спонсорами стипендіатів, тобто підтримують їх особисто, приватно. З приємністю й повагою назву цих членкинь.

Богдана Слиз — багатолітня членкиня відділу. У свій час оплачувала освіту своїм трьом дітям і роками спонсорує дітей в Україні.

Олександра (Леся) Голюка — членкиня недавно стала спонсором приватно. Вона усвідомлює, як важливо допомагати дітям, особливо в часі війни.

Ірина Д'Алессіо — членкиня відділу, у минулому соціальний працівник (social worker), чия праця була пов'язана з допомогою тим, хто

має потреби. Вона стала спонсором стипендіата-старшокласника в Україні.

Буде несправедливо не згадати приятельку відділу, яка бере активну участь у житті США, зокрема відвідує імпрези («День Союзьки», «Засвічення ялинки» та інші), які організують у громаді. Це Лідія Лещук — педагог за освітою, зі ступенем магістра та довголітнім досвідом праці в школі, яка добре розуміє значення освіти. Свого часу п. Ліду я запросила як гостю, коли 83-й Відділ відзначав своє 60-річчя. Вона, вислухавши звіти про роботу відділу і плани на майбутнє, зложила гарний даток на Стипендійну Акцію. А згодом виявила бажання одноосібно спонсорувати дітей в Україні. Так одночасно стала спонсором трьох стипендіатів через 83-й Відділ.

Дякуємо всім людям доброї волі за їхні вчинки.

Нехай Господь дає їм сили і терпіння, благословляє за їхню благородну працю й доброту у підтримці інших, особливо студіюючої молоді.

Лідія Лещук (ліворуч) та Оля Кузьмин.

Members-at-Large Hold Successful “Summer Camp for Ukrainian Children” Fundraiser

UNWLA Members-at-Large understand the importance of giving Ukrainian children, many of whom are going through psychological and physical stresses, the opportunity to attend a summer camp. By attending a summer camp, children have an opportunity to enjoy peaceful times, create memorable learning experiences, and make new friends. To give children an opportunity to have these enjoyable childhood experiences, our Members-at-Large (MAL) established a Summer Camp for Ukrainian Children fundraiser that ran successfully for two months. On October 2, 2025, during an informative, culturally filled, and enjoyable Members-at-Large Zoom meeting, we celebrated the fundraiser’s accomplishments and thanked all for their generous support.

The meeting began with a prayer and a moment of silence for those who have given their lives for freedom in Ukraine and the U.S. The moment of silence was followed by the UNWLA Hymn sung by Zenovia Zakovorotna as she accompanied herself on the bandura.

We were honored to have UNWLA president Natalie Pawlenko attend our meeting. She congratulated

Olya Czerkas, *President, UNWLA Members-at-Large*

ed the Members-at-Large for their dedication and fundraising accomplishment. Members-at-Large president Olya Czerkas welcomed all who joined the meeting. She extended a heartfelt thank-you to Member-at-Large Maria Holian for suggesting and taking the lead on this project. Olya sincerely thanked Elizabeth Buniak, UNWLA Social Welfare Chair, for her continuous support, and also extended her thanks to Members-at-Large, UNWLA branches and Regional Councils, community members, and friends for their extraordinary outpouring of generosity and support of our Ukrainian children.

The cultural part of the meeting began as several individuals shared their talents. Alisa Humeniuk, a teen-aged student from St. Petersburg, recited the moving poem *Ridna Mova*. On her piano, Maria Holian played *Melody*, a work by Ukrainian composer Myroslav Skoryk. This selection brought tears to many as we listened in awe. Marc Desouza, a young teen, sang *Ridna Maty Moya* and touched the hearts of all. Elizabeth Buniak displayed a slide show that presented information regarding the summer camp we supported.

Donor: Andrea Kulish Wilhelm
Winner: Branch 64 (Maria Lidia Slysh)

Donor: Catherine Krucylak
Winners: Margaret Rose Goodman, Patricia Leskiw

The first camp supported by our fundraiser was held from August 4 to August 16, 2025, in Yaremche, Ukraine. Father Prokopets organized and was the administrator of this summer camp specifically for orphaned children. Due to the generous support, our fundraising goal was reached and exceeded, allowing for a second camp to be funded. We know that the children attending these two camps will have the positive experiences that they desperately need.

To encourage participation and make the fundraising event interesting, donors were automatically entered in a prize drawing. The prizes were generously donated by Members-at-Large and friends. Andrea Kulish Wilhelm donated a beautiful Ukrainian book along with other items. Catherine Krucylak painted two exquisite pysanky on goose eggs. Lisa Lepak donated a colorful Ukrainian canvas tote and other items. A uniquely engraved Ukrainian wood *kasetka* was donated by Dora Horbachevsky. Olya Czerkas donated a print of her original silk painting *Pysanka*. Beverly Feldman made and donated a beautiful sunflower quilt. The donations highlighted our Ukrainian culture.

The fundraiser and this Zoom meeting received positive feedback. Alisa's reading of the poem *Ridna Mova* and Marc's singing of *Ridna Maty Moya* reminded us about the amazing talents children have and the importance of supporting them. The bandura playing and singing by Zenovia reminded

Donor: Dora Horbachevsky
Winner: Maria Szpak

us about the traditions that we hold dear. Maria's heart-touching piano piece emitted hope for the future. Most importantly, the slide show presented by Elizabeth Buniak showed many smiling faces of children experiencing summer camp.

Your generous support of this fundraiser has allowed many children to experience the joys of summer camp. Thank you for being part of this important Members-at-Large fundraising event.

Please know that YOU have brought a smile to a child! Thank you!

Donor: Olya Czerkas
Winner: Roxanne Hills

Donor: Lisa Ann Lepak
Winner: Branch 108

Donor: Beverly Feldman
Winner: Oksana Piaseckyj

UNWLA Members-at-Large Take Part in Holodomor Events in Their Communities

Oksana Stanko, Press Officer, UNWLA Members-at-Large

UNWLA Members-at-Large Lisa McDonald (Casper, Wyoming) and Dr. Olena Danylyuk (Detroit, Michigan) were instrumental in helping their communities commemorate the Holodomor this past fall.

Lisa McDonald: Casper, Wyoming

Lisa McDonald, a UNWLA Member-at-Large, was invited by the Casper, Wyoming, Unitarian Universalist community to give a presentation on the Holodomor at their service on Sunday, November 23, 2025. Lisa has given Holodomor presentations at the local college and for other community organizations over the past three years. In 2023, Wyoming Governor Mark Gordon signed a proclamation recognizing the Holodomor as genocide. This year the service included prayers for peace, Lisa's presentation, a question-and-answer period, and a shared meal of soup and bread. There were 25 non-Ukrainians in attendance. Lisa continues to educate the Wyoming community about Ukraine, our traditions, our history, and our culture. Upcoming Wyoming events include spring pysanka classes, a Ukrainian Wedding Traditions class at Casper College on April 16, and an online korovai class through the Ukrainian History and Education Center in June. Learn more about these events at www.nazdorovya.com or contact Lisa at korovai@nazdorovya.com.

The proclamation signed by Wyoming Governor Mark Gordon.

Lisa McDonald, UNWLA Member-at-Large, with her presentation in Casper, Wyoming.

Dr. Olena Danylyuk: Detroit, Michigan

On December 7, 2025, the Michigan Ukrainian community gathered to commemorate the 92nd anniversary of the Holodomor of 1932–1933, the genocide of the Ukrainian people carried out by the Soviet regime through a man-made famine. The event was led by UNWLA Member-at-Large Dr. Olena Danylyuk, Chair of the Michigan Holodomor Genocide Committee and a member of the Shevchenko Scientific Society and the Ukrainian Music Institute of America (Detroit Chapter), together with Dr. Solomia Soroka, President of the Shevchenko Scientific Society (Detroit Chapter) and Myroslava Stefanyuk.

Clergy, scholars, artists, and community members came together to honor the millions of victims and reaffirm a shared commitment to remembrance, truth, and justice.

Featured speakers included Dr. Kseniia Borodin, Fulbright Scholar and researcher at the Ukrainian Catholic University in Lviv and lecturer at Michigan State University, and Dr. Matthew D. Pauly, Associate Professor of History at Michigan State University and author of *Breaking the Tongue: Language, Education, and Power in Soviet Ukraine, 1923–1934*. Their remarks placed the Holodomor within the broader framework of Soviet repression and the destruction of Ukrainian language and culture.

A moving musical tribute was presented by Julian Kytasty, renowned bandurist, composer, and Honored Artist of Ukraine, who embodied the living tradition of the kobzars — guardians of Ukraine’s historical memory. The commemoration was held at the Ukrainian American Archives and Museum in Hamtramck.

The commemoration was especially meaningful this year, as Michigan Governor Gretchen Whitmer officially proclaimed November 2025 as Ukrainian Holodomor–Genocide Remembrance Month in the State of Michigan.

Guest speakers at the Detroit Holodomor commemoration (l-r): Myroslava Stefanyuk, UNWLA Branch 96 member and Secretary of the Shevchenko Scientific Society, Detroit Chapter; Dr. Solomia Soroka, President of the Shevchenko Scientific Society, Detroit Chapter; Dr. Kseniia Borodin, Ukrainian Catholic University, Lviv; Dr. Matthew D. Pauly, Professor of History at Michigan State University; Julian Kytasty, renowned bandurist, composer, and Honored Artist of Ukraine; Dr. Olena Danylyuk, UNWLA Member-at-Large and event organizer.

Dr. Olena Danylyuk, UNWLA Member-at-Large and organizer of the Holodomor commemoration in Detroit.

At the Holodomor commemoration in Detroit, observing a moment of silence in honor of the victims of the 1932–1933 Holodomor.

Жертовність, окреслена людяністю Спомин про Уляну Кушнір

Людмила Телебзда, заступниця голови 142-го Відділу СУА ім. Лідії Колодчин, Детройт, Мічиган;
заступниця голови «Welcome Center» у Детройті.

Уляна Кушнір.

Я зараз пишу ці рядки у світлу пам'ять тої, котра стрімко увірвалася в моє життя з окликом «Треба»! Тої, котра стала моїм мотиватором, моїм натхненням, моїм строгим керівником, моїм погоничем, моїм підбадьорувачем і моїм дороговказом... Тої, котра невдовзі стала однією з найближчих мені людей...

УЛЯНА КУШНІР (ОГАР)

Я і досі дивуюся, звідки стільки допомогової енергії бралось у цієї жінки? Бо як тільки американським урядом було оголошено програму U4U (Uniting for Ukraine), а це сталося 25 квітня 2022 р., п. Уляна зразу взялася за роботу!

Не було ані досвіду, ані прикладу, як допомогти втікачам від війни. Але велике бажання надати таку допомогу привело до виваженого рішення. І вже у травні цього ж року зафункціонував «Welcome Center» — така собі допомогова організація, спершу лише в одній особі, особі п. Уляни!

....А телефони (домашній і мобільний) у п. Уляни не змовкали: українські біженці кинулись на них, як риба на добру

наживку. Та це зрозуміло: нова країна з новими законами, мовний бар'єр, невлаштованість побуту, незнання правил співжиття з американським суспільством — усе викликало острах і невпевненість.

І п. Уляна зрозуміла: самій їй не впоратись! Був кинутий клич серед союзнок Округу Детройт: хто має можливість викроїти трохи вільного часу, нехай підключається до допомоги. Союзнянки охоче відгукнулися на цю пропозицію, особливо ті, хто вже став громадянином США і зараз перебуває на заслуженому відпочинку. Ніколи не забуду посестер Марусю Зарицьку, Паранку Мазурек, Катерину Кізіму, Марію Лісовську, Марту Квітковську, Анну Том'як, Мирославу Стефанюк, Оксану Гудз, Любу Шаєнко та представників молодшої генерації Христину Зарицьку, Ольгу Бронецьку, Ірину Хомчак, Тамару Финлі, Юліану Клепачу та багато інших, котрі радо відгукнулися на клич п. Уляни!

І закипіла робота... Резюмуючи зроблене, зауважу лише, що понад півтори тисячі українських біженців дістали кваліфіковану допомогу. Коли стан здоров'я п. Уляни погіршився, щоб зберегти все напрацьоване та не залишити українських біженців без опіки, п. Уляна та її команда прийняли рішення й передали понад 750 персональних урядованих справ американській організації «Самарітас».

Зауважу, що спершу «Welcome Center» приймав біженців у приміщенні Української кредитової спілки в Гемтремику (Selfreliance Federal Credit Union), потім у їхньому центральному офісі у Ворені, а з серпня 2022 р. свої двері для біженців відкрила «Домівка СУА», у якій допомоговий центр пропрацював аж до грудня 2022 р.

Великими зусиллями та особистими стараннями Голови Громадського Комітету Детройту союзнянки Олени Данилюк було досягнуто домовленості з Ukrainian Selfreliance Michigan Federal Credit Union про надання приміщення, що належить банку, для роботи «Welcome Center».

Відійшла вже у Засвіти світла душа незабутньої п. Уляни. Та зсталася у пам'яті нашій навіки. Залишилася застиглою сльозою невимовної втрати на щоді її матері Оксани Огар — союзнянки 50-го Відділу СУА, 96-літньої жінки зі жвавими й досі цікавими очима. І закарбувалася впертою зморшкою на чолі у її тети — Олени Папіж, посестри того самого 50-го Відділу СУА, яка з людською гідністю несе свій нелегкий 103-й рік життя. Також у переддень прощання з п. Уляною Кушнір (Огар) мені вдалося зв'язатися з українським письменником Володимиром Шовкошитним, щоби повідомити про втрату його колишньої співпрацівниці. І Володимир надіслав мені надзвичайно теплий відгук-спомин про п. Уляну.

Окреме слово скажу про «команду одностумців» п. Уляни! Отих одчайдухів, котрі по кілька місяців безоплатно працювали для «Welcome Center», розуміючи важливість допомогової місії організації, створеної нею.

...Війна триває і досі. Але скільки разів, випадково зустрівши людей, котрі пройшли через «Welcome Center», чуємо слова подяки союзнянкам за надану допомогу. І кожен з них з теплом сердечним згадує нашу наставницю п. Уляну.

Фестиваль «З Україною в серці»

Віра Боднарук, голова Товариства Української Мови (ТУМ-США)

7 лютого в Норт Порті, Флорида, успішно відбувся другий річний фестиваль «З Україною в серці». Фестиваль був організований українськими громадськими організаціями на чолі з Українським Релігійним і Культурним Осередком імені св. Андрія. Головою організаційного комітету була Юлія Даниловець, яка працювала з командою у складі 100 волонтерів.

Мета Фестивалю -- зібрати кошти на поміч воїнам ЗСУ, для дитячого дому «Арк», для мілітарної клініки в Києві та для «Міста Доброти». На заході були присутніми воїни з України, які мають поранення та перебувають на лікуванні в США. Учасники Фестивалю отримали інформацію про вивезення українських дітей до Росії та про бомбардування української території.

Відвідувачі мали нагоду не тільки приємно провести свій час, але рівно ж скласти свій дар на потреби народу України -- чи то даток на вибраний проєкт, чи участь у лотереї, де розіграли цікаві предмети: боксерська рукавиця Віталія Кличка, український прапор з підписом Олександра Усика,

український прапор з підписом Валерія Залужного та різні військові відзнаки.

На Фестивалі, який тривав з 11:00 д.п. до 5:00 п.п., було багато розваг для дітей і дорослих. Після привітань від членів Міської Ради Норт Порту, українських священників та Дарії Томашоскої від Осередку ім. св. Андрія розпочалася мистецька частина.

Не бракувало тут і смачної української кухні. У приємній атмосфері присутні щедро підтримували намічені проєкти для підтримки України. Щира подяка організаторам Фестивалю!

Фото Христини Чайковської.

ЗАДИВЛЕНА В МАЙБУТНЄ

Презентація монографії «Савина Сидорович (1895–1972): Аристократичні переплетення»

Леся Крип'якевич, художниця, членкиня Спілки художників України, громадська діячка

Часами з'являється нагода звернути увагу на надзвичайних українок, котрі долають різні перешкоди і досягають великих висот в українському культурному житті.

Коли Леся Крип'якевич, відома художниця гобеліністка з України та засновниця Фонду Святого Володимира, який допомагає збройним силам і надає гуманітарну допомогу українцям у прифронтовій зоні, звернулася до СУА за фінансовою допомогою на видання книжки про Савину Сидорович та описала багатство й глибинність праці п. Савини щодо поширення й утримання української культури, то було зрозуміло: треба світові знати про таку визначну людину.

Оксана Пясецька, референтка у справах культури Головної Управи СУА

У престижній переповненій актовій залі головного корпусу Національного університету «Львівська політехніка» 13 листопада 2025 р. відбулася подія під гаслом «Українські аристократи: Савина Сидорович». Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою (МІОК) презентував давно очікувану монографію «Савина Си-

дорович (1895–1972): Аристократичні переплетення».

Модераторка події Ірина Ключковська, директорка МІОКу, зазначила, що презентація книги про шляхетну українку Савину Сидорович – справжню аристократку духа – відчиняє нам ще одні двері до світу українських еліт. Вона наго-

The poster features a portrait of a woman in a light-colored hat and a dark dress with a white collar. To the right of the portrait, the text reads: 'МІОК Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою'. Below this, the title 'УКРАЇНСЬКІ АРИСТОКРАТИ: САВИНА СИДОРОВИЧ' is displayed in large, bold letters. At the bottom, the date and time '13.11.2025р. ♦ 16:00' are listed, along with the location: 'Актова зала головного корпусу НУ "Львівська політехніка", вул. Степана Бандери, 12'. The text 'ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ' is overlaid on the bottom left of the portrait.

Оголошення про презентацію книжки.

лосила, що створена книга – результат чудової співпраці авторів, наукових редакторів, дизайнера, видавництва «Апріорі», а також меценатів: Наукового товариства імені Шевченка в Америці та Союзу Українок Америки, який нещодавно відзначив своє століття.

Упорядником видання є відомий мистецтвознавець, доктор історичних наук, професор Роман Яців. Книга постала з ініціативи Лесі Крип'якевич — української художниці, членкині Співки художників України та громадської діячки.

«Ми сьогодні переживаємо складні часи, але всупереч усьому, ми мусимо говорити про українських аристократів, бо це є наша плоть і кров. Це те, що ми повинні донести до широких мас, в аудиторії, в родині, адже не маємо права забувати про те, якими ми є. У цьому велика актуальність цієї монографії». Ірина Ключковська

зазначила: «Українського аристократа винищували імперії як соціальний прошарок. А потім прийшла радянська влада, яка нищила аристократів фізично та морально викоринювала. Ми це знаємо, бо наші родини перейшли через це. Дивовижно, що сам феномен не зник. Він просто ввійшов в іншу форму духовної аристократії українського інтелігента — людини честі, яка, навіть не маючи титулів, мислила категоріями служіння. Адже український аристократизм – це не про кров і не про титули. Це значно вище. Бо український аристократизм не народжувався в замках. За тих обставин, в яких ми були, в умовах постійної бездержавності, він народжувався в серцях людей. Савина Сидорович, як і вся її родина, і все її оточення, були втіленням цього. Це гідність як внутрішній закон. Служіння, а не панування. Освіченість і культура мислення».

Зліва направо: Ірина Ключковська, Микола Литвин, Леся Крип'якевич, Роман Яців, Таміла Печенюк.

Савина Сидорович за життя не знаходила часу на видання своїх творів, тому цим виданням ми сплачуємо борги вдячності цій Великій Українці. Єдина книжка Савини Сидорович «Художня тканина Західних областей України», яку видала «Наукова думка» у 1979 р., стала свого роду підручником для студентів і науковців.

Монографія доктора історичних наук Романа Яціва «Савина Сидорович (1895—1972): Аристократичні переплетення» вже у своїй назві відображає глибокі сенси унікальної особистості української культури та мистецтва — Савини Сидорович, яку автор зараховує до «форматних» постатей, що вибудовувалися у складних історичних обставинах і обстоювали свої ціннісні позиції всупереч несприятливим соціальним, ідейно-політичним чи психологічним чинникам.

Вкрай важливими є документально-біографічні матеріали Першого розділу монографії. Саме вони засвідчують аристократизм духу Савини Сидорович, яка своє життя присвятила жертвній праці спочатку на ниві шкільництва, а потім науково-дослідницької музейної справи. А те, що в її житті всі педагогічні й дослідницькі праці та громадянська позиція переплелися, знаходить своє підтвердження і в назві монографії — «Аристократичні переплетення», що, своєю чергою, засвідчує глибоке розуміння п. Романом Яцівим, як дослідника життєвого шляху Савини Сидорович, семантичного значення цих понять. Доповнюють фактологічний матеріал спогади рідних і близьких людей Савини Сидорович. Це неоціненний матеріал, який розкриває не лише особисті людські якості п. Савини, але й різні аспекти її фахової діяльності, які неможливо було раніше пізнати через соціально-історичні обставини. Це самоцінний пласт нашої духовної спадщини, що є вкрай актуальним у час свідомого відродження національної самоідентифікації.

У режимі відеоконференції до учасників заходу з презентації звернулася Оксана П'ясецька, референтка з питань культури Головної Управи Союзу Українок Америки: «Союз Українок Америки святкує вже сто літ, і від самих початків союзники постановили плекати і поширювати нашу українську культуру. Без нашої ноші, вишиванок, літератури, музики і мистецтва ми б

не могли утримувати нашу материнську душу. Ми охоче підтримали видання історичної книги про надзвичайну українку, яка з ранніх років розуміла, що існування України в роки окупації у XIX—XX ст. залежало від освіти та утримання і розвитку її культурної спадщини».

Оксана П'ясецька подякувала ініціаторам видання монографії, присвяченої Савині Сидорович, за збереження пам'яті про велику патріотку, пластунку, вчительку, музейницю, етнографиню, мистецтвознавицю і популяризаторку української культури, зазначивши, що це видання допоможе ознайомити світ з її життєвим подвигом.

Роман Яців, кандидат мистецтвознавства, доктор історичних наук, професор, Заслужений працівник культури України, дійсний член Наукового товариства імені Шевченка, акцентував на важливості загостреної уваги широкої громадськості до такого феномену, як діяльність, життя й активні чини Савини Сидорович — однієї з наших громадянок, яка завжди відчувала свою місію, мала сили змобілізувати в собі дух, зуміла подолати інерцію, зневіру, протистояти злу і бути яскравою й усміхненою у своєму житті.

У цій книзі постає постать Савини Сидорович як громадської, культурної діячки, патріотки, пластової активістки, учасниці національно-визвольних змагань, народної вчительки, дослідниці мистецтва, інтелектуалки, музейниці, «яка зуміла зберегти дуже важливі пласти нашої культурної пам'яті, традиції. І це було у 1952 р., коли один із приїжджих, налаштований навчати українців поняття культура, зініціював знищення понад тисячі творів українського мистецтва в Національному музеї». Водночас Роман Яців провів трагічну паралель з нинішніми реаліями російсько-української війни.

Савина Сидорович була воїном-кіборгом на ниві просвіти в обставинах різних окупаційних режимів і тоталітарної системи. Сидорович дбала не тільки про збереження пам'яток історії та культури нашого народу. Вона думала і натхнено працювала над тим, щоб музейні пам'ятки знайшли нове життя в зразках сучасних тканин і одягу. Зокрема, впроваджувала народні орнаменти у промислове виробництво тканин і одягу, тим самим дбаючи про майбутнє обличчя

рідного народу та продовження традицій. Вона спрямовувала свої зусилля на те, щоб за допомогою пам'яток культурного минулого будувати нове майбутнє України.

Савина Сидорович була Великою Учителькою на бідній зрусифікованій Волині, яку звільнили Січові Стрільці і, пошановуючи її працю, подарували їй пам'ятний золотий годинник. Сидорович учителювала в українських школах Львова і різних міст Галичини, за що одного разу в Коломиї дістала кулю в ногу. Одного разу, коли Савина вела дітей до церкви, польський воєнка вистрілив у неї. Правда, потім, коли зустрів її в Кракові в Академії мистецтв і впізнав, то сказав «вибач мі дзецько». Олена Кульчицька присвятила п. Савині ряд екслібрисів-шедеврів.

Даруючи свій дорогий час студентам і молоді, Сидорович давала їм поради, керувала їхніми першими кроками в наукових дослідженнях, навчала, як відрізнити чисте джерело культури від заробітчанської «творчості».

Савина Сидорович — це постать, яка творила середовище української ідентичності в 60—70 рр. У той час її авторитетний голос звучить на всіх Художніх радах, в Художніх комбінатах і Будинках Моделей, на засіданнях Спілки Художників, на килимарських фабриках. Її консультації в Інституті прикладного і декоративного мистецтва охоплювали сотні мистців Львова, Києва, Умані, Рівного, Косова, Глинян і цілої України. Тісне листування з представниками Литви, Естонії, Білорусії створювало хвилю національного піднесення, яка народжувала унікальних мистців. Задивлена в майбутнє, Савина активує процес відновлення нашого етносу, збагачує його джерельними символами й орнаментикою, досліджує найглибші коріння культури та заохочує втілювати національні елементи в сучасний побут, інтер'єр,

Леся Крип'якевич.

одяг, предмети декору тощо. Такими ідеями вона викликала великий ентузіазм і захоплення художників, заохочувала відчувати радість від того, що ти є виразним українцем у «совєтській» сірій системі, та потребу утверджувати себе в українському мистецтві «з виразним обличчям». Вона робила український побут, інтер'єр престижним, модним, шляхетним, наповненим українськими знаками та символами. Тепер таке може дивно чути, але тоді це був виклик і справжня боротьба, бо навіть носіння вусів вже «пахло» націоналізмом.

Завдячуючи своїм глибоким знанням як етнографіні, Савина Сидорович стала помітною постаттю, тому її і групу етнографів Львова запрошують у Москву з доповіддю на Міжнародний конгрес етнографів. І то був час, коли монстр імперії зла чавив, стирив і нищив національні обличчя всіх народів. І ця маленька мудра та гідна жінка мужньо стояла проти системи, руйнуючи її. Натомість відновлюючи, за прикладом феніксу, український культурний простір. Це творило усвідомлену радість від того, що ми є народ, нація. Це було її тихою, але важливою і відчутною боротьбою.

Нині приклад п. Савини і таких героїчних жінок як Дашкевичева, Галечко, Музика, Кос, Свенціцька є зразками високостояння. Цю традицію продовжують жінки-воїни в сучас-

них Збройних силах України, для яких органічним є служити рідній країні, бути чесним, вірити у свої ідеали та ніколи їх не зраджувати — навіть тоді, коли ситуація виглядає як безвихідь. Такі приклади допомагають нам сьогодні вистояти! Деградує те стадо, яке не має вовка, що має бути його тренером. Деградують ті народи, які через надмірний достаток загубили стан і потребу зростання. І приклад героїчних постатей має зробити нас сильнішими для того, щоб після війни ми відбудовували країну чесно, потужно, красно, справедливо та не обирали тих, що полюбає мамону.

Віriamo, що наслідування жінок-просвітниць, жінок-героїнь наблизить нас до пророчих слів Великого Митрополита Андрея Шептицького, який сказав: «станеш ти народом святим»...

Книга «Савина Сидорович (1895–1972): Аристократичні переплетення» є своєрідним закликом творити майбутнє нашого улюбленого українського народу.

Дякуємо Львівській політехніці, Науковому товариству імені Шевченка в Америці, Союзу Українок Америки, референтці з питань культури Головної Управи СУА Оксані Пясецькій, ректору Академії мистецтв Василеві Косіву, голові Наукового товариства імені Шевченка академіку НАН України Романові Кушніру, професору Романові Яціву, доктору історичних наук Миколі Литвину, рецензентці видання Тамілі Печенюк та всім причетним до видання книги й організації її презентації за підтримку та активну участь у благодійній справі.

Зліва направо: Леся Крип'якевич, Роман Яців, Таміла Печенюк.

Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Христос Воскрес! Воистину Воскрес!
Вітаємо зі світлим святом Великодня!

Christ Is Risen! Indeed, He Is Risen! Happy Easter!

Scholarship Update

Thank You for Standing with the Students of Ukraine

We extend our heartfelt gratitude to all our sponsors and contributors for your continued and generous support of students in Ukraine. You are making a meaningful difference in the lives of young people whose education has been disrupted by extraordinary challenges.

For the 2025–2026 school year, our Scholarship Program is responding to approximately **540 requests** — an increase of 110 students over last year.

As of February 15, 2026, we distributed **\$39,300** to **192 students in Ukraine**. An additional 348 scholarships remain to be awarded, including to **134 new recipients**. We are actively **seeking sponsors or contributors** to cover the new students.

To sponsor a student, please send a check payable to **UNWLA Inc.**, along with the completed Scholarship Agreement form, to: **UNWLA Inc., PO Box 24, Matawan, NJ 07747-0024**.

Nadia Jaworiw, UNWLA Scholarship Chair

До нас пишуть ...

Маю велику родину: 2 сестер та 4 братів. Я народився в м. Черкаси. Разом з батьками, меншими братами та сестрами проживали в м. Марганець Дніпропетровської області. Ходив там до школи, мав друзів. З початком воєнних дій на території України життя кардинально перевернулося... 1 серпня 2022 р. наше місто зазнало ракетного обстрілу, нашу маму було тяжко поранено. Внаслідок чого мама померла...

Ми всією родиною були змушені переїхати до бабусі, яка проживає в Черкаській області. Цей час був для нас тяжкий, оскільки все змінилося. Наш тато зник ніколи не опускає руки, різними спосо-

бами нас підтримував та облаштовував нашу нову домівку.

Нині навчаюся у 9 класі. Мені подобаються такі предмети, як фізична культура, трудове навчання, математика та географія. Сестри навчаються в 2 класі. Брати в 4 і 7 класах. Найменший брат ходить до дитячого садочка. Після уроків я забираю своїх менших братів і сестер зі школи та садочка й прямуємо всі разом додому. Я дуже люблю свою родину. Ми всі вдячні за Вашу підтримку. Ваша допомога дає нам надію на щасливе дитинство у вільній країні. З повагою,

Ярослав, Черкаська область

У Пам'ять / In Memory Of

Пересилаю пожертву на Стипендійну Акцію СУА в сумі \$500 в пам'ять моїх дорогих братів, **Юліана і Омеляна Гельбір (Helbig)**.

Люба Гуралечко Лаш

In loving memory of our parents, **Maria & Bohdan Polanskyj**, we are contributing \$1,790 to the UNWLA Scholarship Maria & Bohdan Polanskyj Memorial Fund.

Peter & Stacey Polanskyj

Пожертви від 1 січня до 31 січня 2026 р. Donations from January 1 to January 31, 2026

\$3,000	Maryann Mysyshyn (MAL), Peter & Stacey Polanskyj (98)
\$770	UNWLA Branch 95
\$730	UNWLA Branch 64
\$500	Wolodymyra Krasniansky (12), Luba Huraleczko Lasch (86)
\$375	Roxanne Hills (MAL)
\$350	Orysia M. Stefaniw (98)
\$330	Daria Ushak (98), UNWLA Branch 135
\$220	Andrea Kochanowsky, Jeffrey & Sofia Shields (131)
\$110	Dr. Marta Biskup (MAL), Oleh & Olena Kolodiy (75), St. Andrew UCC Coffee Hour (12), Natalie Trojan (108)
\$21	Renata Bihun (28)

Thank you for your generosity.

Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

Люба Більовщук, член Комітету стипендій СУА

UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002

UNWLA, Inc. Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan,
NJ 07747-0024
Phone/Fax: 732-441-9530
Scholarship@unwla.org

«УСІМ СЕРЦЕМ З ВАМИ...»

Пам'яті Людмилі Вусик (7 жовтня 1945 р. – 3 серпня 2025 р.)

Перед цією жінкою охоче відчиняли двері президенти, міністри та високопосадовці, а сама вона була вкрай скромною та доброзичливою, щиро відданою місії боротьби України за незалежність, а згодом розбудови української держави. Її життя було таке насичене історичними подіями, що вистачило б не на одну епоху й не на одну книжку.

У жовтні минулого року Людміла Вусик мало б виповнитися 80 років... Народилася Людміла під Бердянськом Запорізької обл., а після закінчення педінституту у 1968 р. бунтарська натура привела її у Литву, де вона прожила близько 30 років і де під впливом дисидентів сформувався її світогляд. «Я стала україночку саме в Литві... Серед моїх друзів-литовців були діти тих, кого вивозили на Колиму. Вони розповідали страшні історії зі свого життя, після яких спадала з очей омана про радянську дійсність», — згадувала пізніше. Жодні значні історичні події не обходилися без її участі. Працювала у департаменті регіональних проблем і національних проблем при уряді Литовської Республіки. Була секретаркою, а згодом головою Громади українців Литви (1989–1997). Її близька подруга Оля Старов (111-й Відділ) згадує: «Людмила Вусик була однією з тих українок, які особисто допомогли зміцнити відносини, що існують сьогодні між Литвою та Україною — не на рівні військової чи політичної співпраці, а на рівні особистої дружби».

Також високо оцінив її внесок відомий журналіст Віталій Портников: «Це людина, з якою прямо були пов'язані важливі дії з організації справді ефективної і не байдужої до України діаспо-

ри... Людміла була в центрі українського руху в Литві». Сама ж вона пишалася тим, що поклала «камінчик у відбудову цієї маленької, але гордої держави».

Через її руки пройшли сотні незалежних українських видань, які друкували у Вільнюсі. Вона була в епіцентрі створення Народного Руху України, учасницею обох революцій. Дружба з визначними діячами і політиками, що зародилася в ті роки, тривала все життя. «Для мене це найвища нагорода бути в одній когорті з тими людьми: В. Чорновіл, С. Набока, Б. Горинь, С. Хмара, І. Драч, І. Кучерів, І. Заєць, С. Одарич, М. Ратушний, Л. Танюк, Т. Гунчак і багато-багато інших достойних людей», — захоплено говорила Людміла.

На зламі століть доля закинула Людмилу в США, де вона знову з усією заповзятістю поринає у громадську роботу: багаторічна голова 111-го Відділу, членкиня Комітету вшанування жертв Голодомору в Лос-Анджелесі, освітня референтка централі СУА. Люба Кеске (111-й Відділ) згадує, що разом з Людою підготували чимало презентацій і кінопоказів. І це лише верхівка айсберга у її щоденній титанічній праці.

«Кожним організованим заходом, виставкою чи ярмарком ми доносимо: Україна — не тільки Чорнобиль і біда на Донбасі. Україна — це й Іван Палагнюк, Квітка Цісик, писанкарство, вишивка, глибокий зміст та неймовірні культурні надбання», — так діяла Людмила Вусик на чолі освітньої референтури СУА.

Людмила гуртувала довкола себе людей, з якими можна будувати Україну, берегти її минуле і мріяти про майбутнє. Дуже плідною була її співпраця з істориком і журналістом В. Кіпіані. Вона допомагала йому збирати історичні документи і поповнювати Музей-архів преси, надавала постійну інформаційну й фінансову підтримку, щедро ділилася зв'язками і, своєю чергою, дуже цінувала його зусилля: «Дякую тобі, друже, за твою відданість цій справі... Прошли роки, і з пам'яті стерлися дати, імена, назви, і тільки, дякуючи твоїй настирливості, ми можемо її відновити».

Особливе місце в житті Людмили посідала тема Голодомору, що викосив смертельною косою її родичів у страшні 1932–33 рр., або обернувся сибірським засланням. «Поки житиму, пам'ятатиму, як моя бабуся продавала останнє, щоби отримати тазик муки, з якої потім варила рідку затірку, добавляючи у казанок, в якому вже варилася різна трава. Пам'ятатиму, як у діда Тимофія під ковадлом знайшли пів мішечка ячменю і його зразу ж забрали, і ніхто не міг знайти його слідів». Щороку українська громада Лос-Анджелеса та околиць ушановує пам'ять жертв сталінського терору, і чимало зусиль до цієї традиції доклала саме Людмила: «Чим більше я заглиблююся в цю тему, тим більше переконаюся в тому, що повинна, поки жива, робити все, щоби весь світ визнав Голодомор геноцидом».

Російсько-українська війна стала ще однією незагойною раною в серці діячки. Невпинна допомога Україні, ЗСУ і наближення перемоги стали пріоритетними. У січні 2022 р., напередодні широкомасштабного вторгнення, Люда пише: «Скільки біди, скільки залишилось сиріт, скільки згорьованих матерів! Але я вірю, Україна є і Україна буде!».

Надам також слово посестрам, які добре знали Люду і працювали з нею пліч-о-пліч.

Наталія Павленко (голова СУА): «Люда Вусик впродовж багатьох років членства в СУА щедро ділилася своїми знаннями, відданістю та теплом душі в кожній справі».

Маріянна Заяць (почесна голова СУА): «Люда була невтомною поборницею України та надзвичайно відданою лідеркою і членкинею СУА».

Орися Сорока (архівна референтка СУА): «Пані Люду знала половина Верховної Ради України».

Оксана Пясецька (референтка з питань культури СУА): «Та пристрасть, знання, тепло й відданість, які вона вклала в кожну справу, свідчать про життя, гідно прожите в служінні іншим».

Оксана Лодзюк Кривулич (зв'язкова від екуменії СУА): «Я насолоджувалася численними розмовами про її дитинство в Україні. Її пристрасть до збереження пам'яті про Голодомор надихала».

Христя Шмотолоха (членкиня 111-го Відділу): «Люда дуже шанувала і любила СУА, була учасницею багатьох конференцій... працювала невпинно, щоб задержати присутність СУА в Лос-Анджелесі».

Люда Вусик була серед тих, хто клав підвалини відновлення Незалежності України. Усі, кому пощастило її знати, пам'ятатимуть її неоціненний внесок у розбудову України, її щедрі допомоги та добрі справи. А на державному рівні роботу Л. Вусик відзначено грамотою Міністерства культури України (1994), медаллю ордена Великого князя Литовського Гедиміна (1995) та орденом Княгині Ольги III ступеня (1998).

Якось на запитання, що б вона могла побажати патріотичній молоді, вона закликала: «Не сходьте з цього шляху!». А особисто мені запам'ятався її останній лист, в якому вона так просто і щиро обіцяла: «Я всім серцем з вами...»

Валентина Левицька, 111-й Відділ СУА, Лос-Анджелес

Більше про життєвий шлях нашої посестри й непересічної українки св. п. Людмили Вусик можна прочитати у дописі Ганни Твердохліб «Її місією була допомога українцям у боротьбі за свою незалежність», що надрукований в «НЖ» № 5 у 2021 р.

Nadija Balaban Sulyukmanov

Branch 118, Houston, TX

Nadija Balaban Sulyukmanov (1971–2025), a beloved, honest, kind-hearted, and faithful woman, was born on July 16, 1971, in Ternopil, Ukraine.

In 1990, Nadija moved to the U.S., settling in Houston, Texas, where she met her beloved husband, Albert Sulyukmanov. They had a beautiful daughter together, Christine, and moved into their dream home in The Woodlands, Texas.

Nadija was a dedicated parishioner of Protection of the Mother of God (Pokrova) Ukrainian Catholic Church in Houston, and over the years, she generously sponsored

many church improvement projects and always helped with church fundraising events. Nadija was an active member of UNWLA Branch 118 for over 25 years. Her ability to manipulate the dough-rolling machine for pyrohy-making and fundraising efforts will long be remembered. She was quick, thorough, and very hard-working. Nadija was a kind woman and was always willing to help those in need.

Nadija enjoyed reading books, doing puzzles, and Ukrainian embroidery.

Nadija passed away on November 23, 2025, at the age of 54. She will be sorely missed. Vichnaya Pamyat! Eternal Memory!

Nadija is survived by her husband, Albert Sulyukmanov, her daughter Christine Sulyukmanov, and her son-in-law Nathan Taylor. She also leaves behind her mother, Eugenia Balaban, her brother Viktor Balaban, her sister-in-law Maria Balaban, her sister Halyna Seniw, her brother Ivan Balaban, and her nieces and nephews, Nina Lytvynchuk, Olia Cadena, Tania Seniw, Oksana Balaban, and Ihor Balaban.

Martha Noukas, Branch 118, Houston, TX

НАШИМ ДІТЯМ

ЯК ЗИМА РОЗБУДИЛА ВЕСНУ

Олена Кукуєвицька, авторка дитячих казок та оповідань. м. Київ

Останній зимовий місяць, лютий, зник серед поодиноких сніжинок. Настав березень — час, коли диригувати природою починає Весна, коли природа прокидається від сну, розкриваючи свої таємниці.

Це час, коли дерева починають тягнутися до сонця своїми тонкими гілками, пташки згадувати свої трепетні весняні пісні, комахи повільно вилазити зі своїх зимових укриттів, а звірята несміливо визирати з нір і дупел.

Люди теж чекали на весну та бажали тепла. Та цього річ на вулиці ще затрималася й панувала Зима: кружляли пухкі сніжинки, холодний вітерець пронизував до кісток, а калюжі виблискували тонким крижаним склом.

— Де ж ти, Весно? — шепотіли дерева й квіти. — Ми вже втомилися від снігу та морозу. Ми хочемо тепла.

А Весна тим часом міцно спала у своєму затишному зеленому ліжечку, десь високо на небі. Сувора та холодна сестра Зима намагалася її розбудити, але даремно. А все тому, що минулого року Весна так захопилася грою в схованки з Літом, що пішла на відпочинок і заснула надто пізно. То ж тепер ніяк не могла відійти від свого глибокого сну.

Зима спочатку стукала у дверцята будиночка Весни. А коли зайшла всередину, то шепотіла на вушко і благала сестру Весну швидше прокинутись. Потім лоскотала її ніжні щічки своїми холодними рукавичками — але Весна лише переверталася на інший бік і далі спала.

— Що ж мені робити? — зітхнула Зима. — Мабуть, доведеться самій братися за справу, щоб врятувати світ та зберегти ustalений хід і зміну пір року.

Зима почала згадувати, як Весна розкривала й пробуджувала природу. Тому попросила горобців заспівати весняну пісню. Але замість пісень почула лише:

— Кха-кха! Холодно нам співати! — тремтіли горобці, що повідідалися на голих гілках дерев. Натомість же більше ховали свої голівки у пухнасте пір'я.

З надією, що їй вдасться, Зима спробувала створити квіти, які так легко виникали за велінням її сестри Весни. Але замість пролісків і тюльпанів з'явилися лише морозні візерунки на вікнах та крижані кришталевобілі квіти на землі. Потім Зима попросила холодний Вітер вщухнути. Та Вітер лише виправдовувався:

— Я не можу втихомириться, бо завжди ходжу поруч із тобою — холодною і строгою.

Натомість Вітер ще більше здійняв свої повітряні плечі.

Ніжне Сонечко взялося допомагати Зимі: намагалася гріти сильніше. Однак лише трохи послаблювало мороз, бо влада Зимы була надто сильною.

Тоді Зима вирішила накрити землю сніговою ковдрою, щоб зберегти ніжні паростки рослин, які пробивалися з-під неї. Але сльози, які вона проливала від розпачу, падали на землю крихітними крижинками.

Звірі й пташки почали просити її:
— Не плач, Зимо, бо твої сльози надто холодні для нас!

Перелітні птахи вже також почали повертатися додому. Але побачили, що їм ще немає чим житися і в зимлених холодних лісах, і у містах та селах.

Майже у розпачі, Зима вирішила покликати на допомогу дітей. Вона чудово знала, що діти вірять у дива і що їхні маленькі серця відкриті для добрих справ.

Зима з'явилася дітям уві сні як маленька добра крижана фея і запросила їх допомогти розбудити Весну. Діти прокинулися вранці та, пам'ятаючи важливий сон і прохання феї, взялися до доброї справи: охоче почали робили годівнички та розвішували їх на деревах.

Пташки відчули дитячу турботу: розправили свої крильця та почали співати по-справжньому радісно і так гучно, що їхня пісня полетіла аж за хмари. І сталося диво! Коли пташки почали нову пісню, Весна її почула та розплющила очі. Пташиний спів став справжнім весняним будильником.

— Що ж це я так довго спала? — забідкалася Весна. І вбираючись у свою легку зелено-жовту сукню, спустилася на землю, що вже обігрівалася сонячними промінцями.

Там побачила, що на неї вже давно чекає втомлена Зима, яка хоче відпочинку.

— Дякую тобі, сестро, — звернулася до неї Весна. — Я вже тут і поспішаю дарувати світові своє тепло та радість оновлення.

А Зима, спокійна та щаслива з того, що передала управління природою сестрі, заснула до наступного сезону. І чи то їй наснився дивний сон, чи справді так було, але вона чула та бачила, як соловейко співає, як ластівка літає у синьому небі та як діти усміхаються та радіють теплу.

А ще Зима раділа тому, що вона хоч і холодна, але має тепле серце. І тому їй разом з добрими дітками вдалося розбудити природу та повернути її до весняного життя.

ЗАВДАННЯ ДЛЯ КМІТЛИВИХ МАЛЯТ

Відгадай загадки про весну в Україні

Гостя нова завітала –
Холод-сніг увесь прогнала
І дарує залюбки
Лісу трави і квітки.

(весна)

Три брати ідуть по світу –
Від зими назустріч літу.
Перший пройде – тане лід,
Другий пройде – всюди квіт,
Третій пройде – укрива
Землю шовкова трава!
Нерозлучні три брати.
Не стрічався з ними ти?

(чнєвдш 'чнєш'яч 'чнєєдєд)

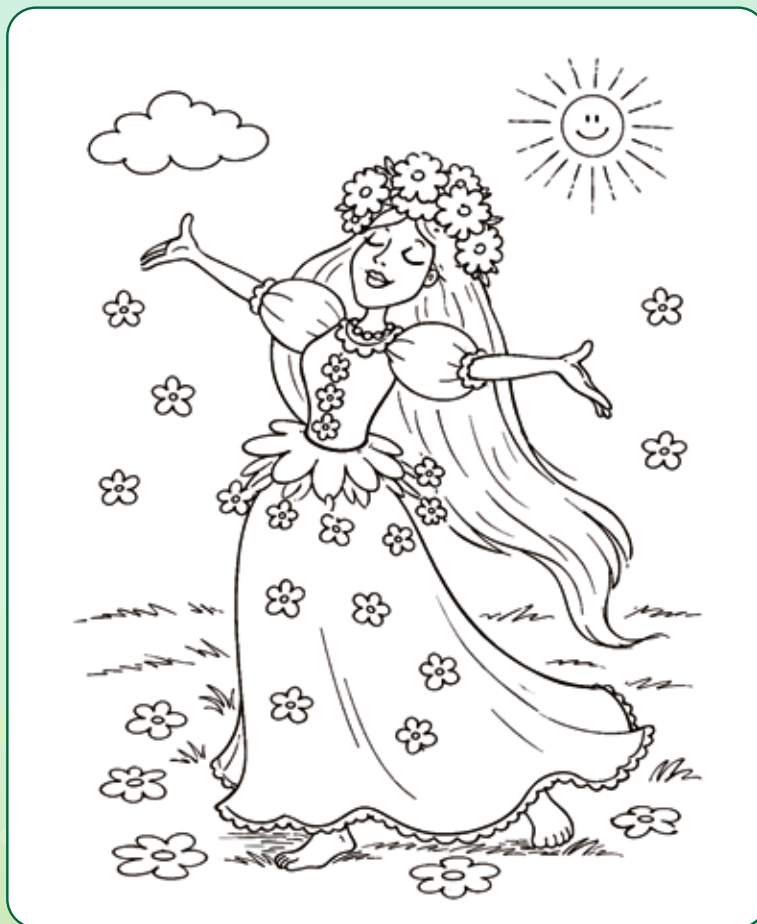
Сонце на траві зійшло,
Усміхнулось, розцвіло,
Згодом стало біле-біле
І за вітром полетіло.

(одєвчлєк)

Із зеленої сорочки,
Що зіткнув весною гай,
Білі дивляться дзвіночки.
Як зовуть їх відгадай.

(в'їлєвнєк)

Розмалюй весну тими кольорами, які тобі до вподоби

Торт «Ангел»

Людмила Лапушняк, м. Чернівці

Звичайно, до Великодня жодна українська родина не обходиться без паски. Але моїм дітям (а тепер і онукам), хочеться ще й чогось «солоденького». Тому вже не один рік поспіль печу такий торт на Великдень (або Різдво). Зачаровує і його особливий вигляд — білий, чистий, незайманий, безгрішний, і ніжний смак — з ароматом кокоса та білого шоколаду. Ніжності також додає заварний крем: повітряний і приємний він чудово поєднується з білковими коржами, кокосовою стружкою та білим шоколадом.

Для приготування коржів потрібно:

6 білків,
по дрібці солі та лимонної кислоти,
2 ст. л. цукру,
3 унції борошна,
2 ст. л. цукрової пудри.

Для крему потрібно:

6 жовтків,
6,8—7 унцій молока,
5,5 унцій цукру,
1 ст. л. борошна,
3,5 унції масла вершкового,
дрібка ваніліну.

Для обсипання торта потрібні кокосова стружка та плитка білого шоколаду.

ПРИГОТУВАННЯ

Для приготування крему з'єднайте всі складники, крім вершкового масла, та зваріть густу масу на невеликому вогні (постійно перемішуючи, щоб крем не підгорів). Як маса охолоне, збийте її. Окремо збийте розм'якшене вершкове масло та введіть його у зварену і збиту масу. Усе разом збийте до пишності та однорідності, накрийте та помістіть у холодильник.

Приготування тіста почніть зі збивання білків, до яких додайте дрібку солі та дрібку лимонної кислоти. Коли маса стане пишною та густою, введіть пудру та обережно (ложкою) перемішайте масу. Всыпте просіяне борошно та вимішайте тісто.

Викладіть тісто у форму, розрівняйте його і злегка перемішайте, щоб вийшли бульбашки повітря. Випікайте 30—40 хв при температурі 340° F.

Як спечений корж охолоне (краще, як буде трохи теплим), розріжте його уздовж на дві частини, а потім сформуєте торт: змастіть кремом, обробіть боки та обсипте їх кокосовою стружкою. Верх торта перед присипанням кокосом залийте розтопленим білим шоколадом (за бажанням, не присипайте стружкою).

Відправте торт у холодильник на 4—6 год.

Десерт виходить чудовим, розкішним, дуже смачним. Він вартує найвеличніших наших свят!

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at unwla.org/projects/ukrainian-recipes/.

Medical Misinformation

Ihor Magun, MD, FACP

Access to health information has never been easier. Information addressing any particular medical condition can literally be acquired in seconds but with a significant drawback of possible medical misinformation, which leads to confusion, can harm health, undermines reliable public health recommendations, and sows mistrust of health care professionals. Among other things, medical misinformation has contributed to dangerous decisions about treatments and has created obstacles to beneficial and possibly life-saving preventive measures.

Many of us process information under the influence of our pre-existing values and ideas. This is referred to as motivated cognition. As an example, if someone is skeptical of vaccines, he or she tends to believe vaccine-related misinformation more readily than others.

Unfortunately, discerning fact from fiction is not as simple as it can be, and in fact, it is becoming more difficult than ever be-

fore. Despite efforts to address healthcare misinformation, the problem continues to be rampant. What can be done about this? Here are several points to consider:

- When accessing information, make sure to verify whether the individual or organization providing the information is credible. It may be a legitimate scholar or an established institution, but it may also be someone who is not qualified to provide accurate medical information.

- Look for “evidence-based data” — i.e., information obtained from reputable sources, be it an institution or a reputable medical journal.

- Do not share information that you may not have verified for accuracy.

- Verify information on websites such as factcheck.org or healthfeedback.org.

- If something sounds too good to be true, it probably is. A common example is information about curing a particular disease with herbal medications. It is best to consult your physician for advice and clarification. Describe your symptoms and avoid self-diagnosis based on your personal research.

Fortunately, efforts are being instituted to address and prevent healthcare misinformation, but the onslaught of misleading content will require many approaches, including checking with social media, healthcare platforms, and government data that engages local communities and influencers to spread accurate information.

“The story of the UNWLA is not only a Ukrainian American story – it is also part of the broader narrative of American civil society, women’s leadership, immigrant contributions, and humanitarian advocacy.”

UNWLA Honorary President Marianna Zajac during the book presentation, September 2025, Ukrainian Museum, NYC

A CENTURY OF COMMITMENT - THE UNWLA STORY, 1925-2025

SPONSORED BY OREST & LIDA BILOUS FAMILY FOUNDATION

SCAN QR CODE
OR VISIT [UNWLA.ORG/STORE](https://unwla.org/store)
TO PURCHASE YOUR COPY